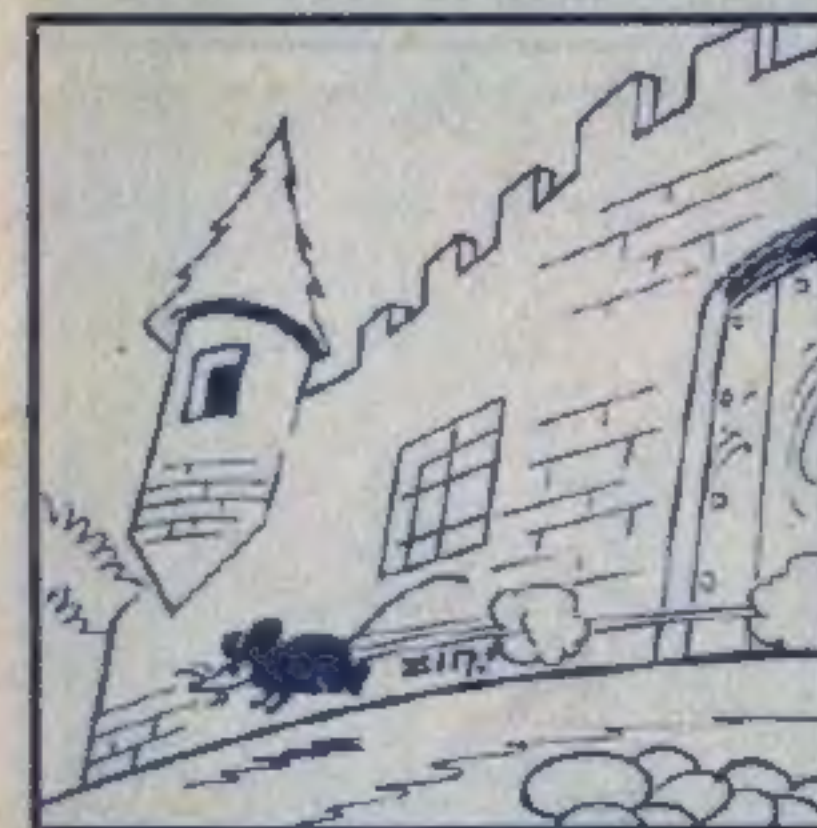

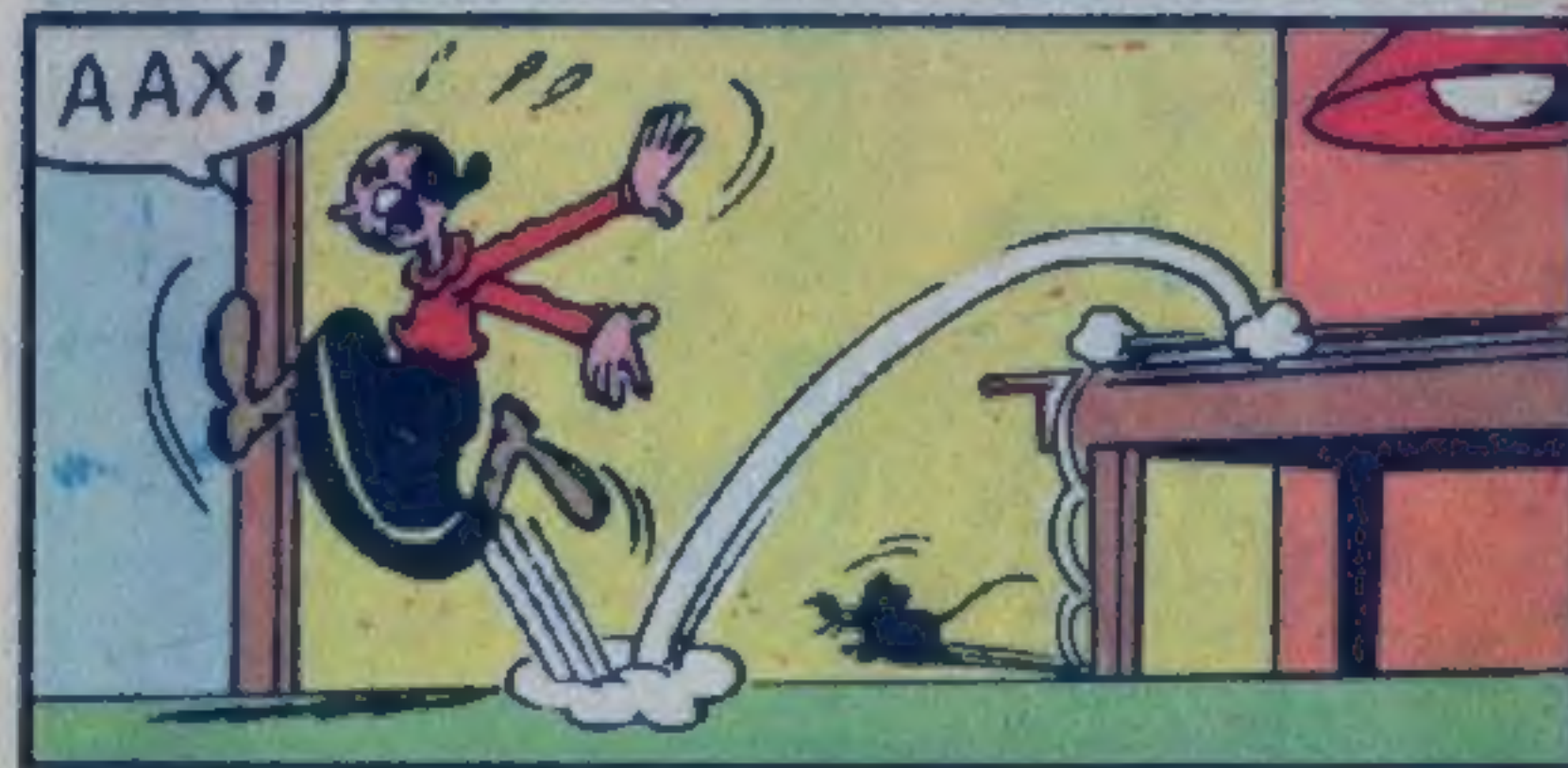
ΠΟΠΑΪ

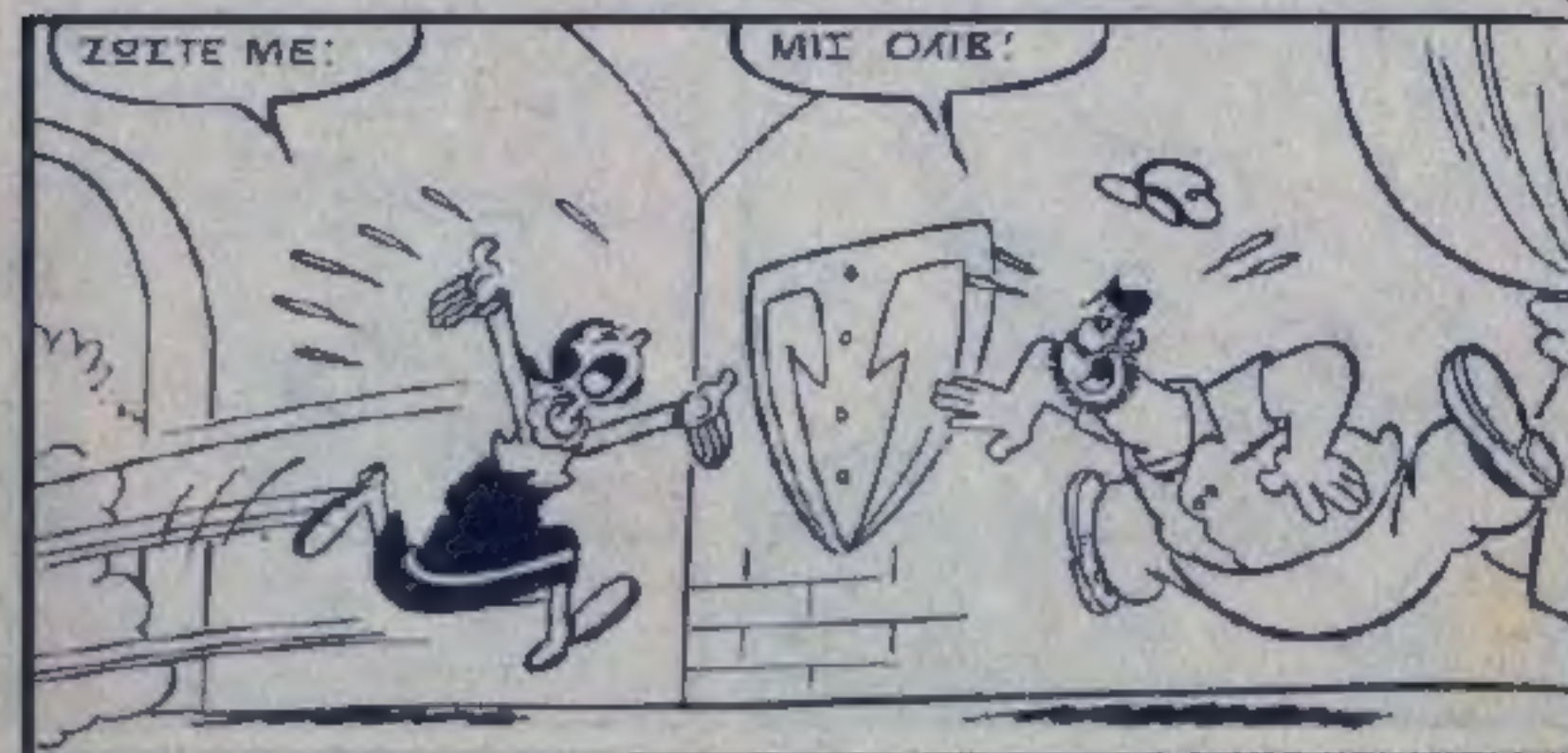

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΟΥ ΤΕΡΣΤΑ

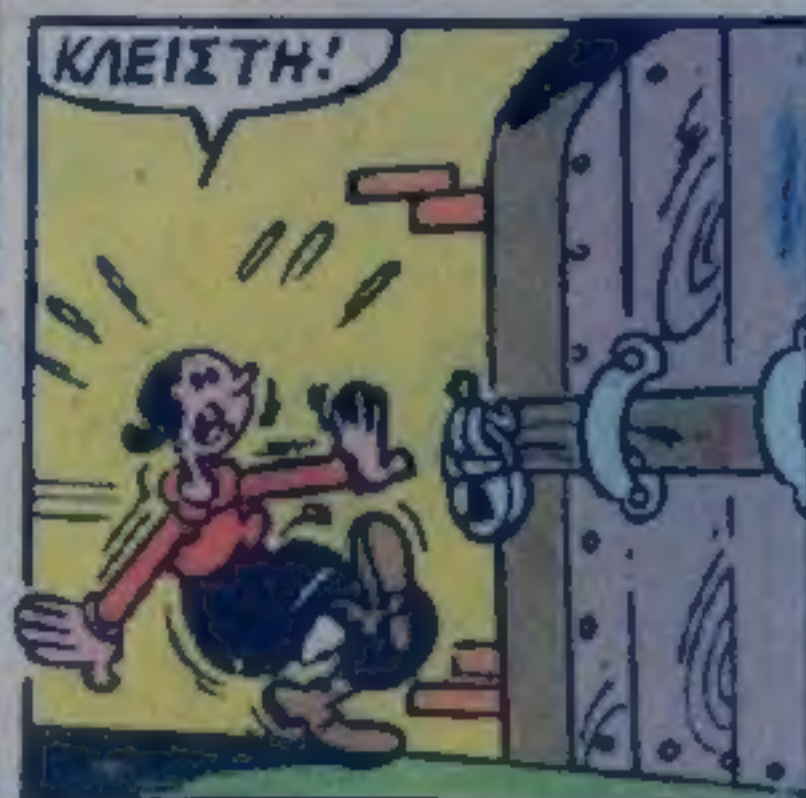

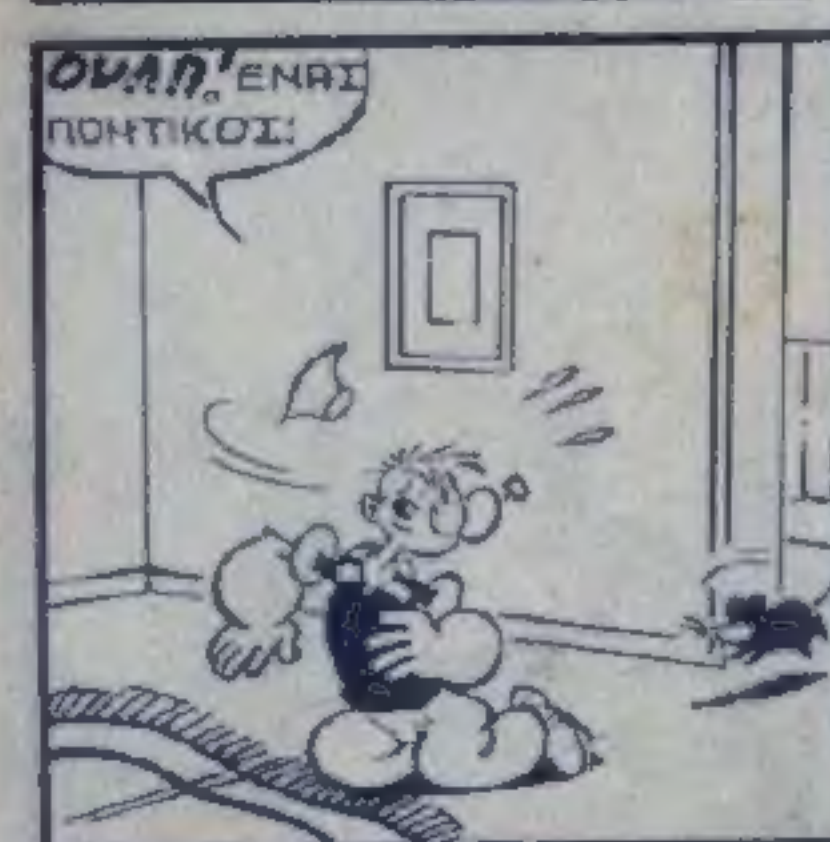
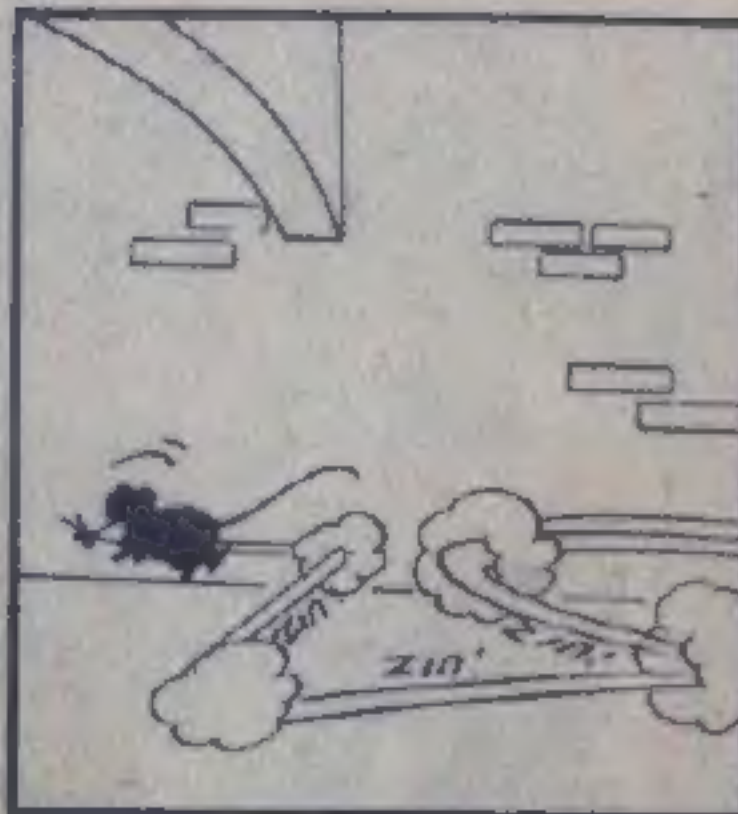

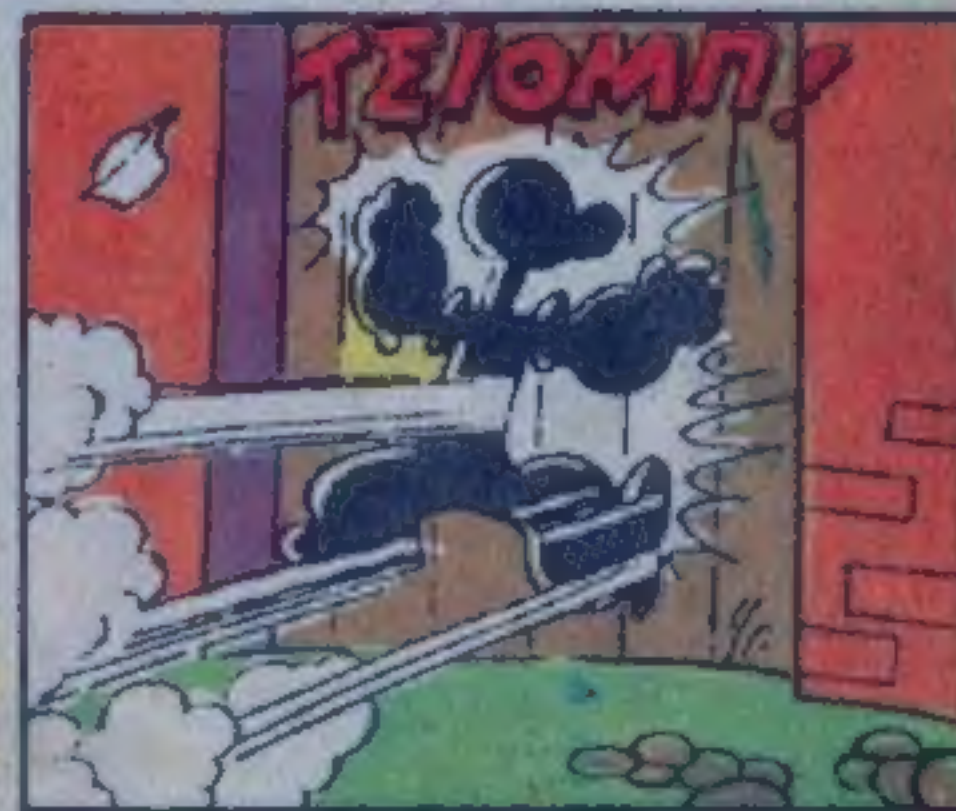

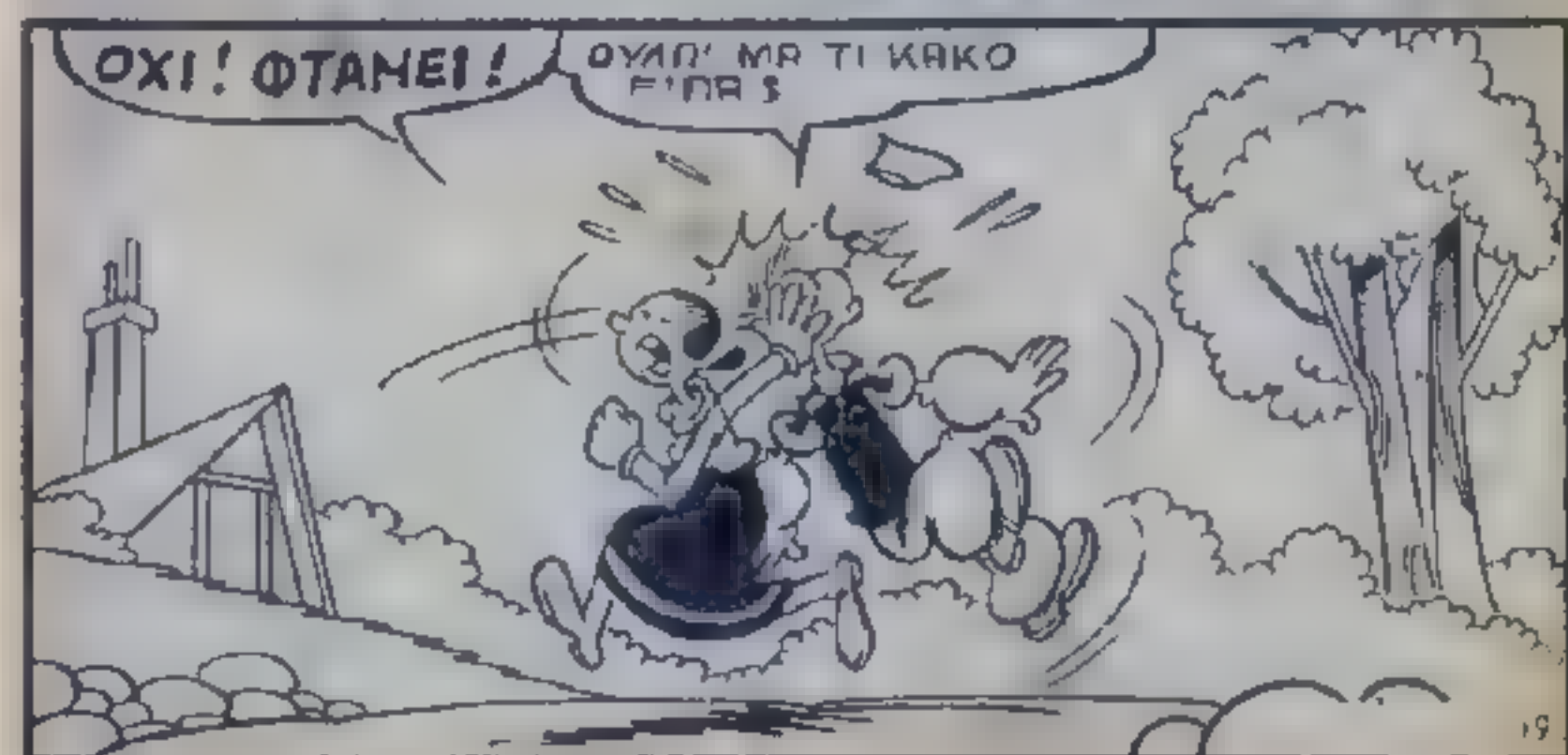
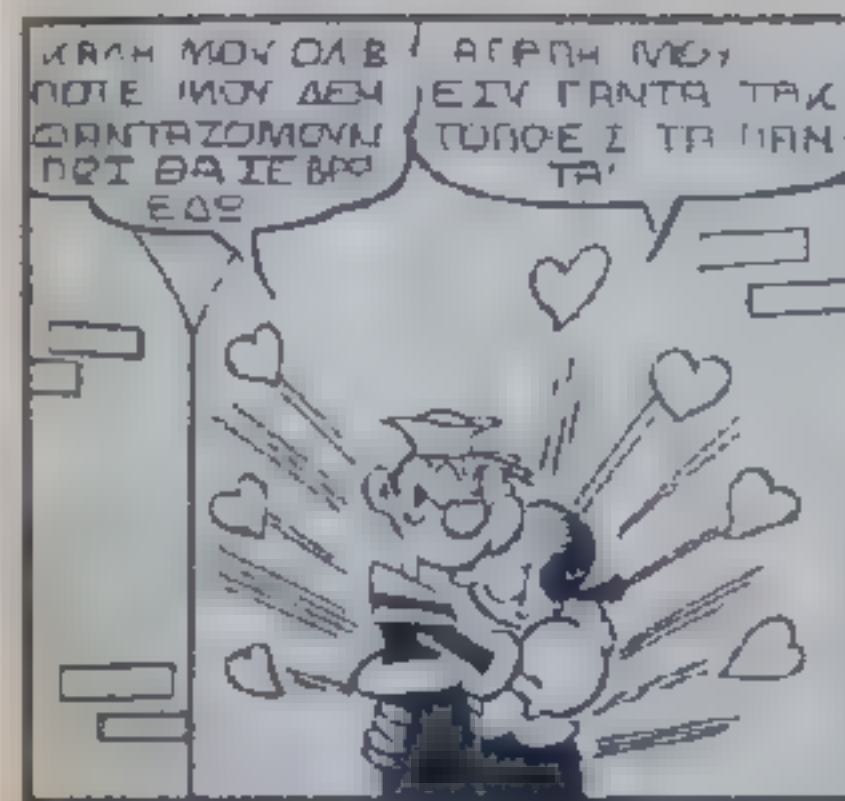

ΧΕ! ΧΕ! ΘΑΝΑΙ ΕΝΑΣ ΠΟΛΥ ΘΡΑΙΣΙ ΓΑΜΟΣ!

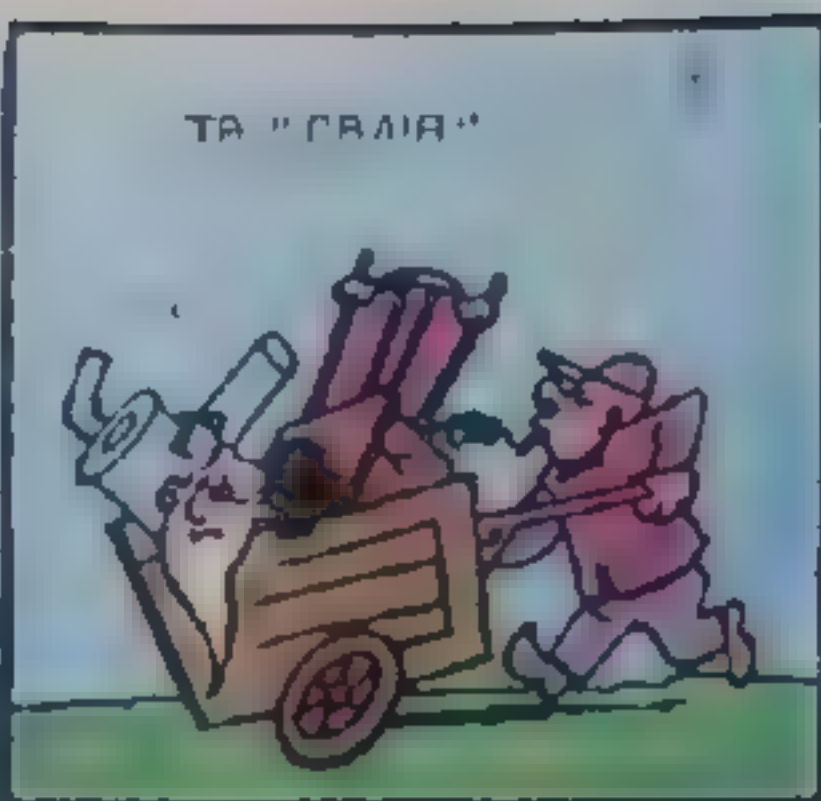

ΑΚΚ...

ΧΙΟΥΜΟΡ !

ΧΕΡΙΣ ΛΟΓΙΑ.

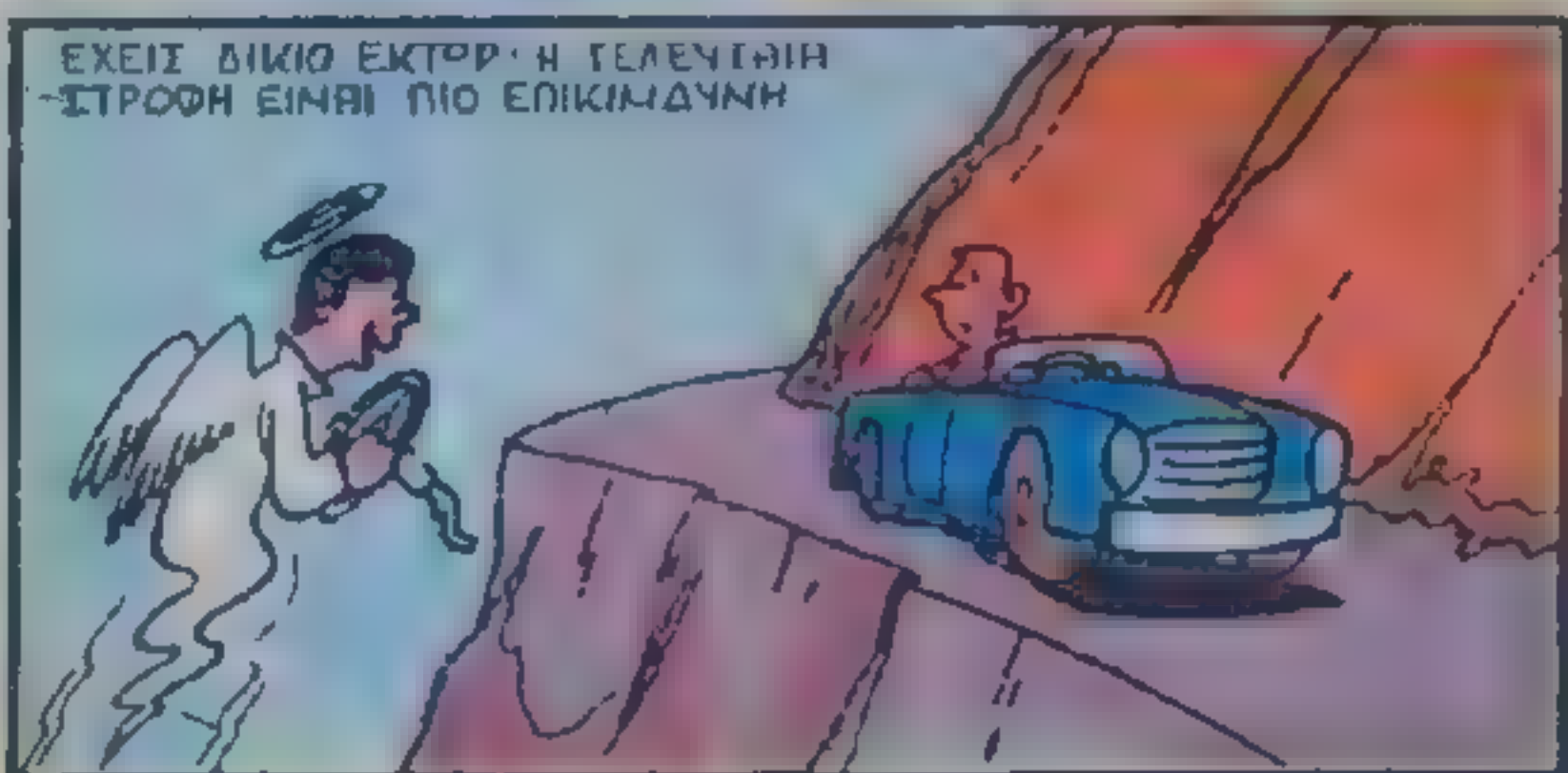

ΤΑ "ΓΒΛΙΑ"

ΒΛΕΠΕΤΕ ΠΩΣ ΤΑΙ ΑΔΥΝΑΤΙ-
ΖΟΥΝ ΟΙ ΡΙΓΕΙΣ

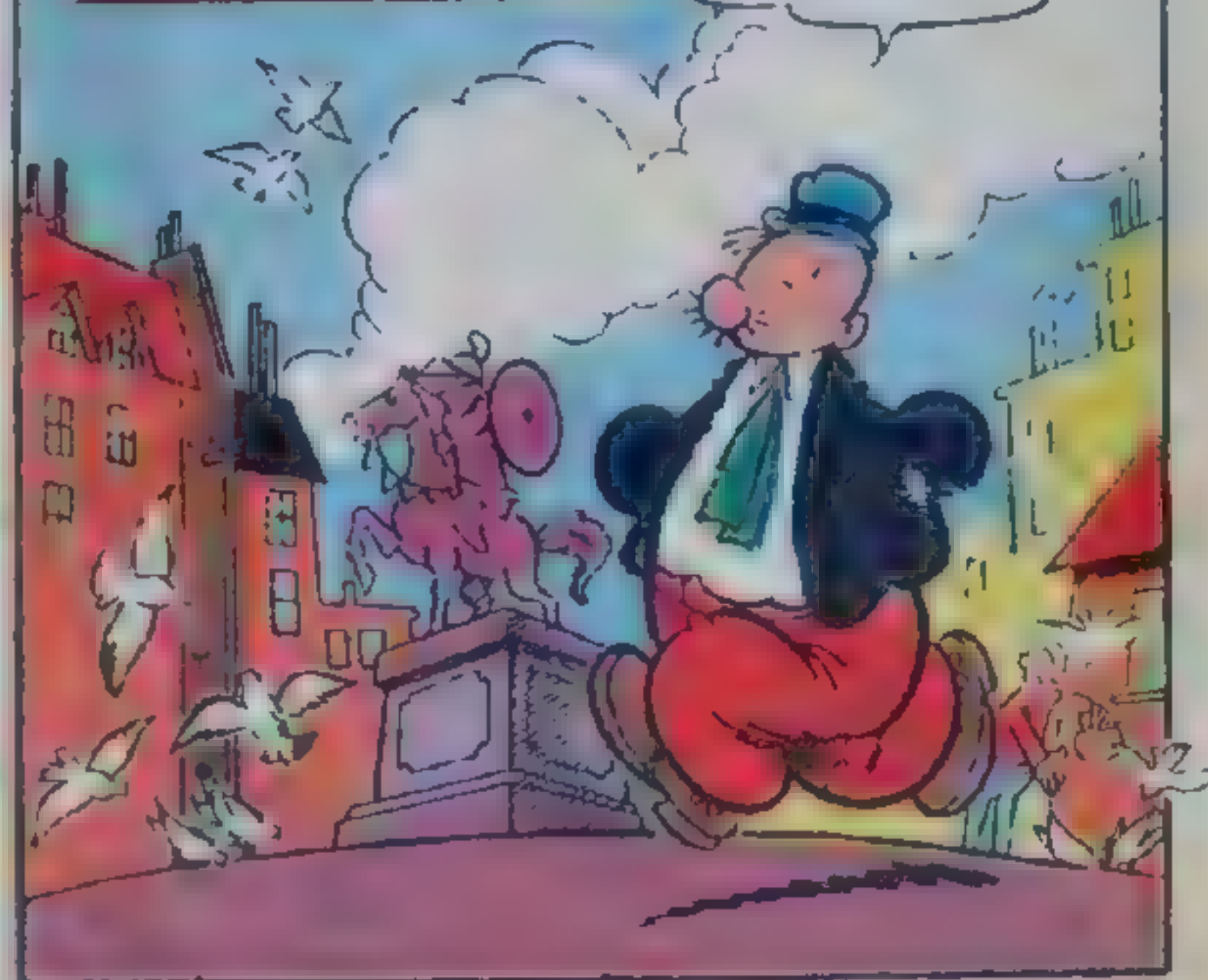
ΕΧΕΙΣ ΔΙΚΙΟ ΕΚΤΟΡ· Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΣΤΡΟΦΗ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ

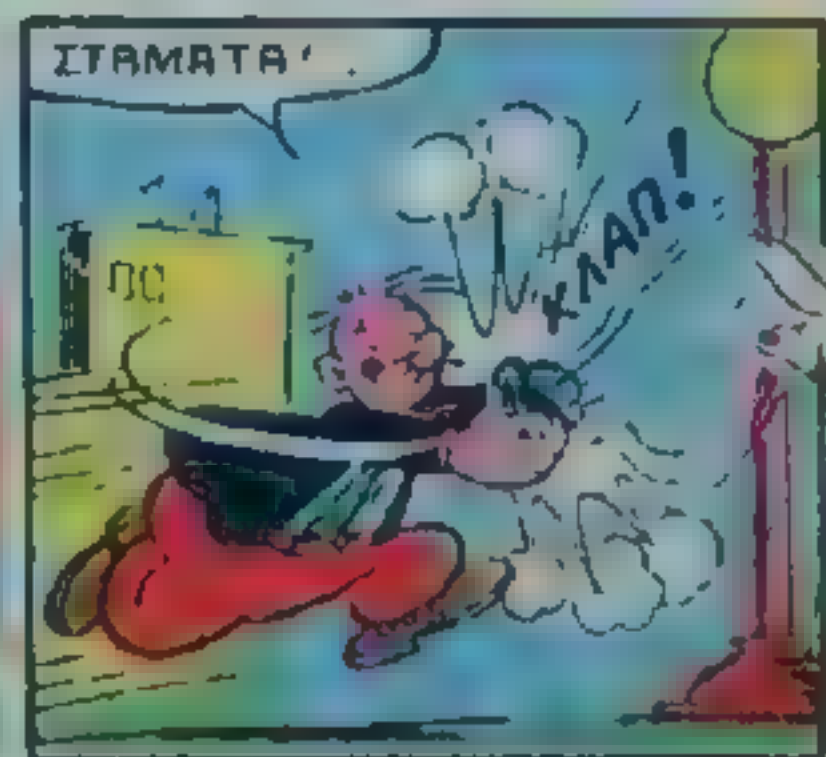
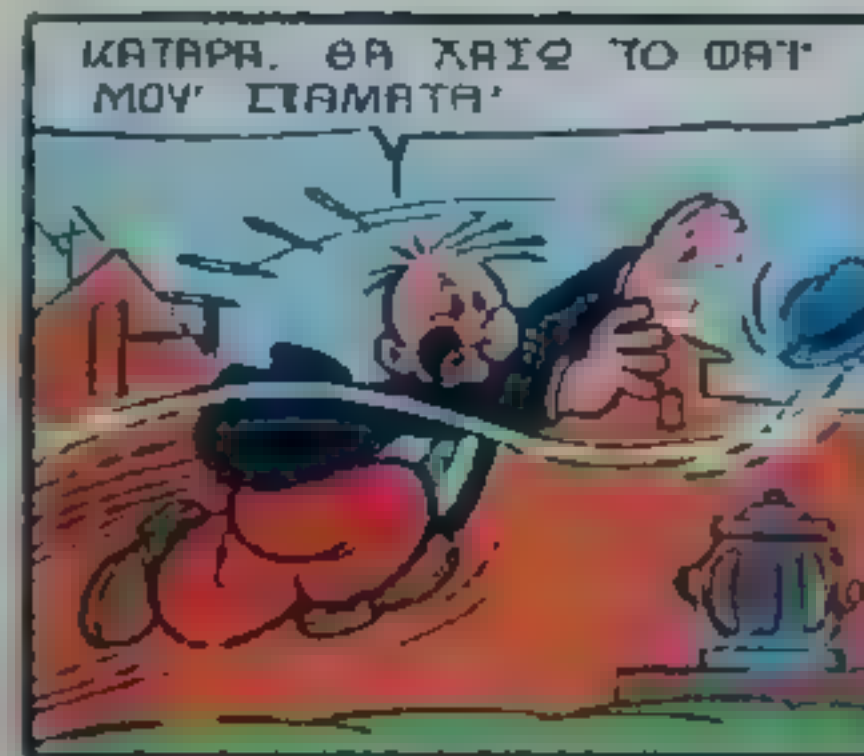
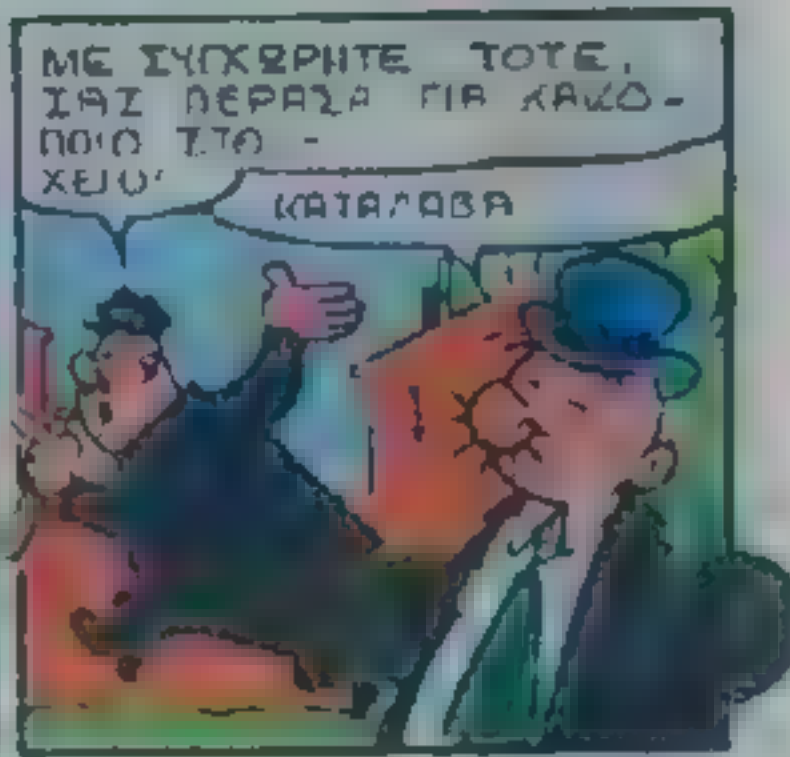
ΚΥΝΗΓΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΔΩΝ

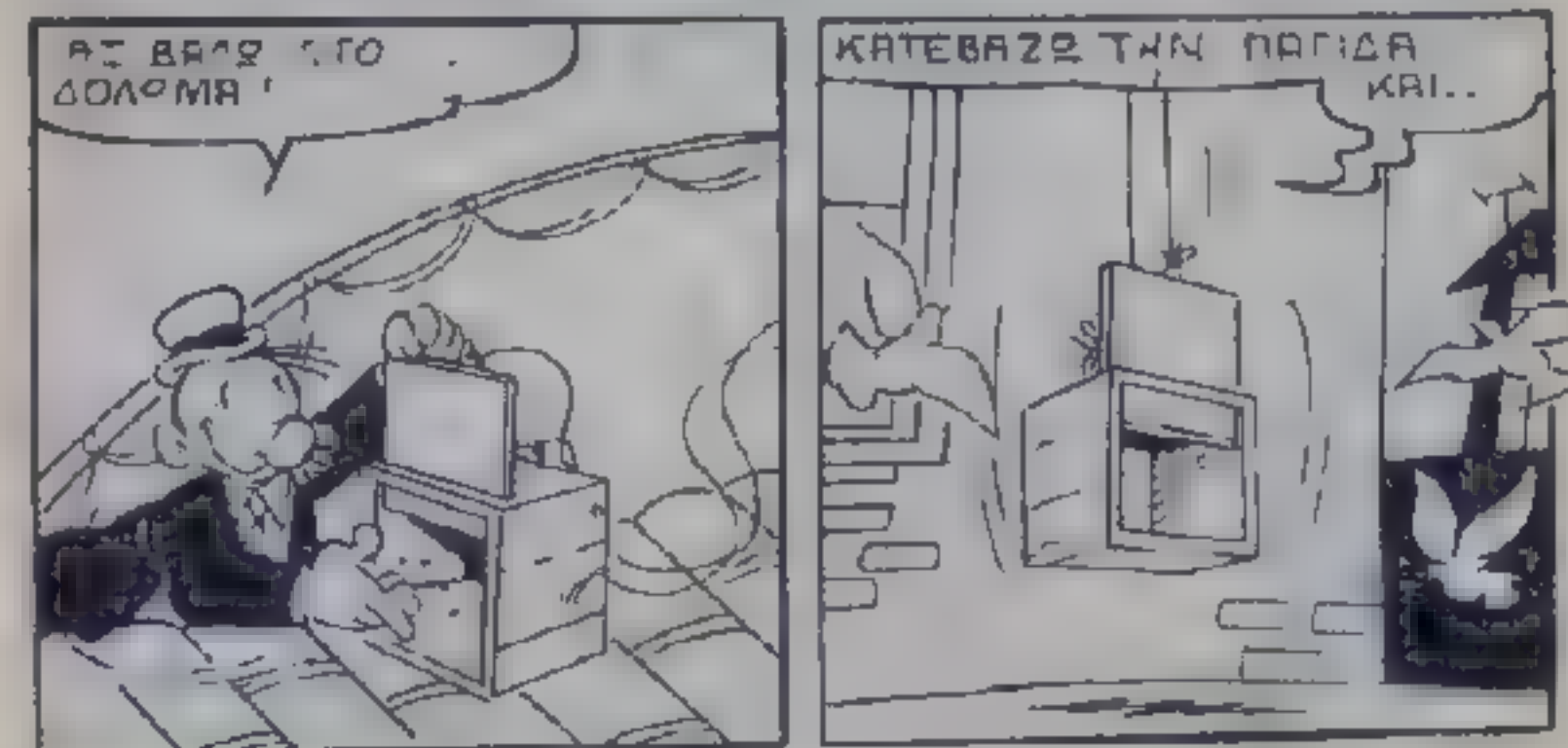
ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΙ ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΑ Ο
ΠΟΛΙΤΗΣ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ...

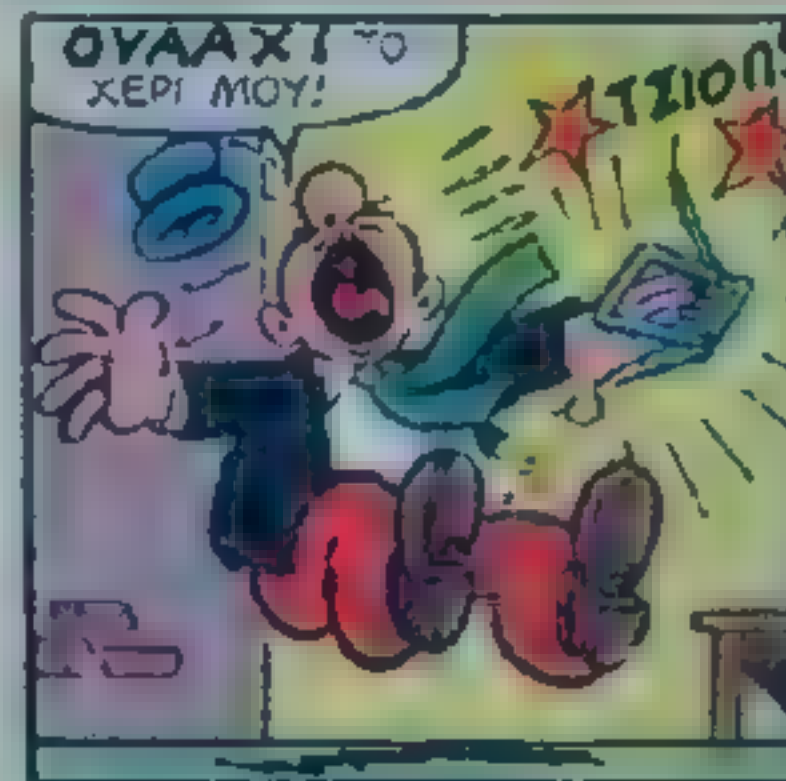
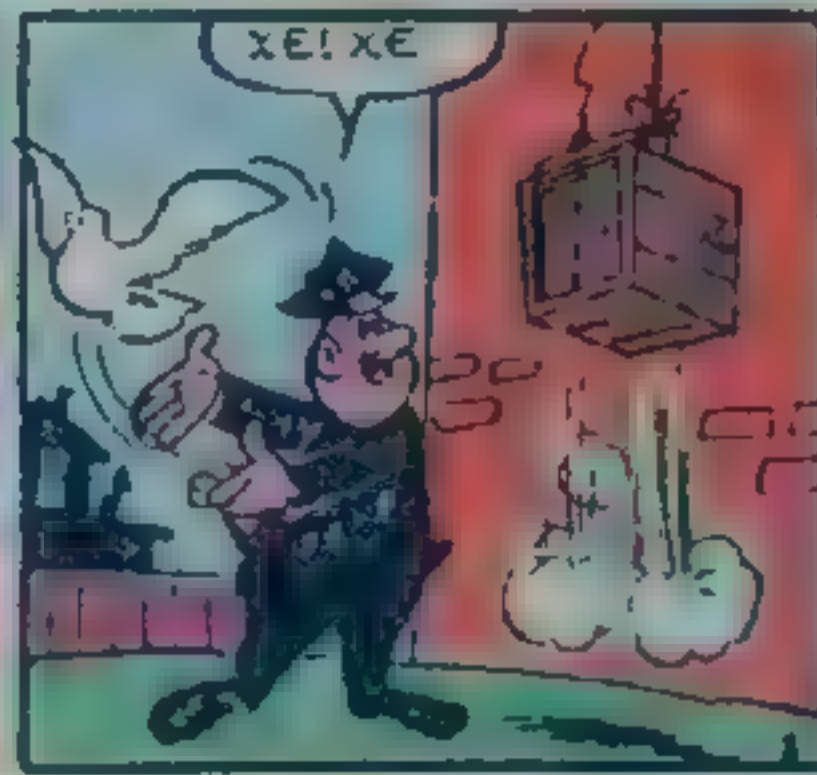
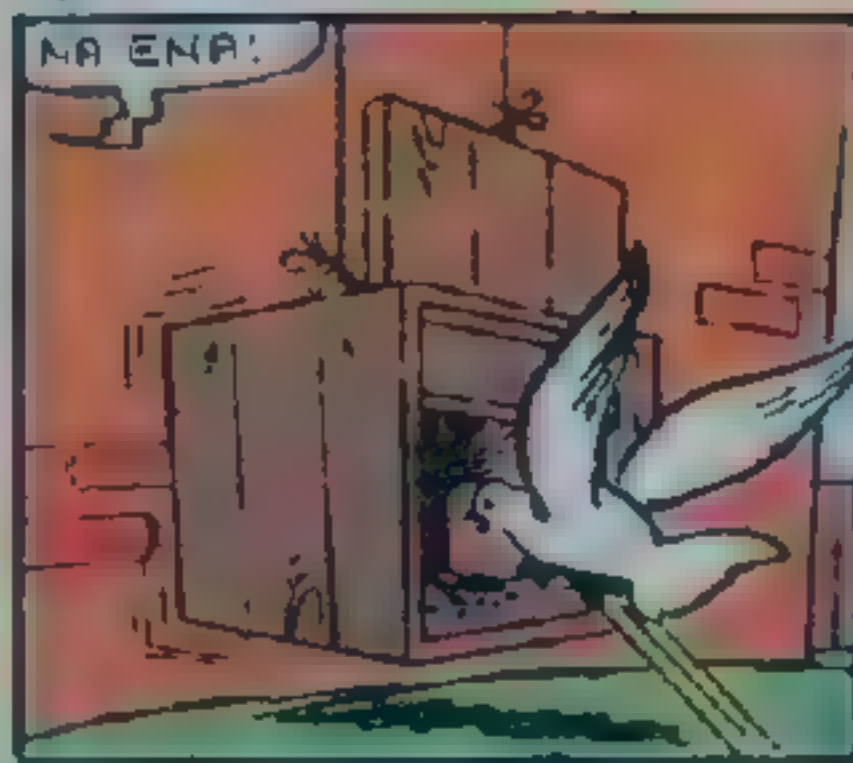
ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ
ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΤΥΧΕΡΑ
ΑΠΟ ΜΕΝΑ! ΒΡΙΣΚΟΥΝ
ΠΑΝΤΑ ΚΑΤΙ ΝΑ
ΦΑΓΕΙ!

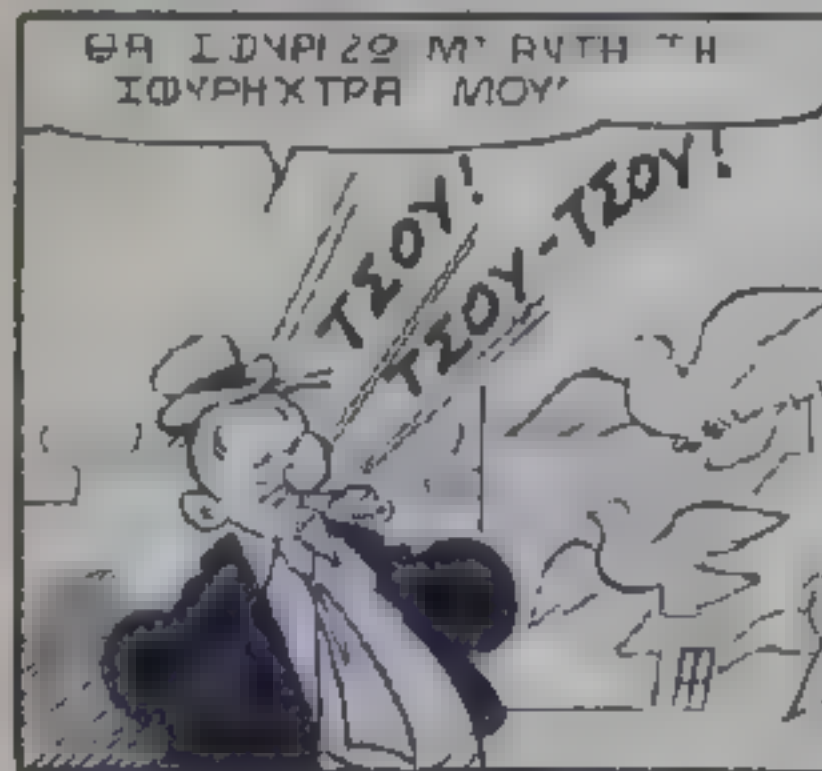

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΣ ΧΑΡΤΟΚΟΠΤΙΚΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΟΡΥΓΑ

066.000

300.000

234.000

300.000

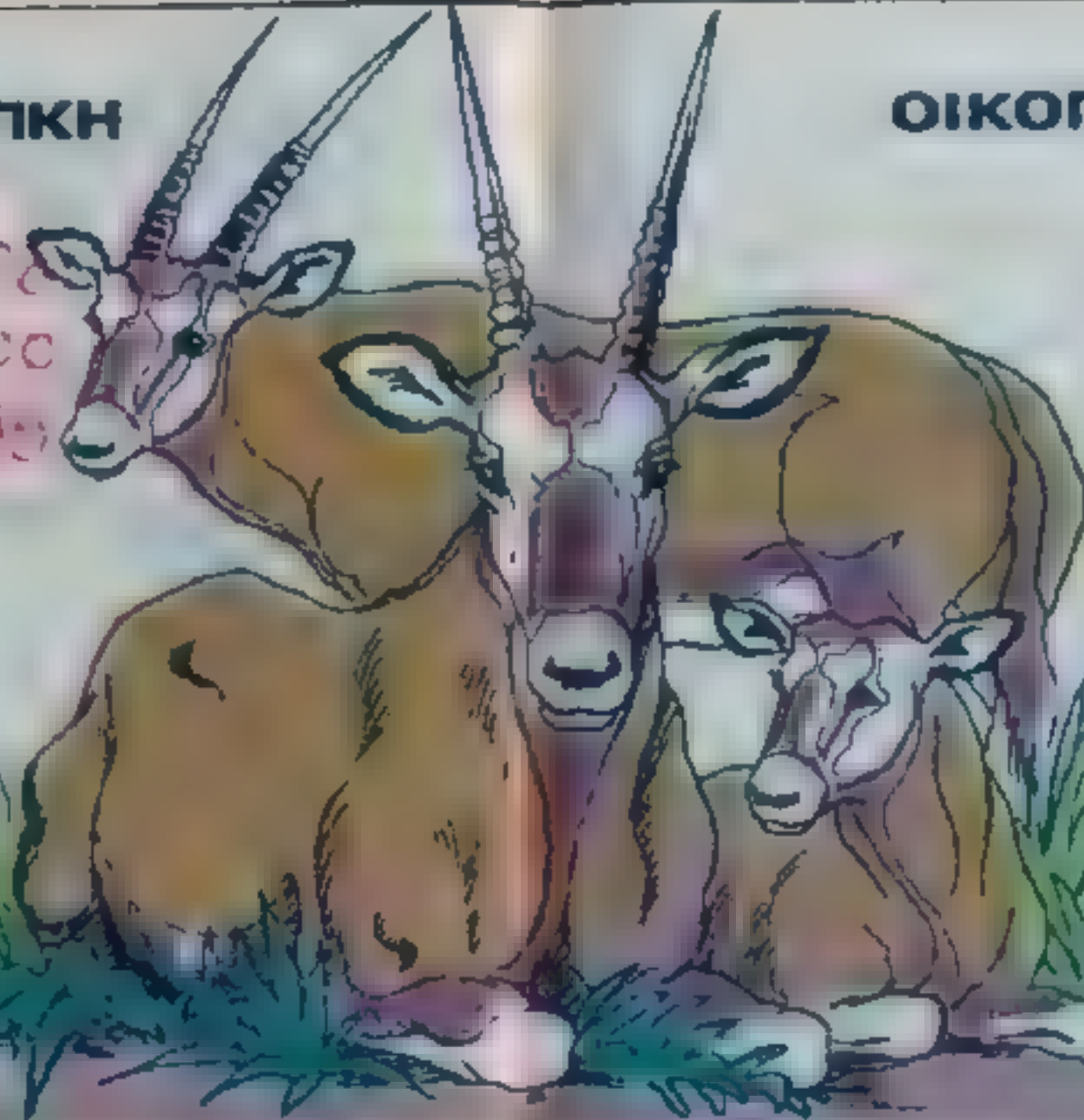
63.000

237.000

300.000

63.000

337.000

237.000

38 40.000

38.000

18.000

18.000

38.000

63.000

63.000

63.000

63.000

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΠΑΥ

Ο ΣΒΑΪΤΣΕΡ ΔΕΝ ΠΕΘΑΝΕ

Η κόρη του περίφημου ατόμου φιλανθρώπου, συνεχίζει τώρα το δύσκολο έργο του.

ΛΙΓΟ πριν ξεσπάσει ο πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος, ένας νεαρός γιατρός, από το άλσати-κό χωριό Καίξερμπεργκ, ο Άλμπερτ Σβαϊτσερ, πήγε στο Γκαμπόν της Γαλλικής Αφρικής άποφοσμένος να ιδρύσει εκεί σ' ένα χωριό, το Λαμπρενέ, ένα νοσοκομείο για λεπρούς.

Ξεκινώντας από το τίποτα, το έκανε πράγματι με τα χέρια του και με την βοήθεια μερικών ανθρώπων καλής θέλησως, που ήρθαν απ' όλες τις γωνιές της Ευρώπης.

Για να συγκεντρώσει τα αναγκαία χρήματα, ο Σβαϊτσερ έκανε πολλές περιοδείες κι' έδωσε πολλά κονσέρτα. Γιατί, αυτός ο εκπληκτικός άνθρωπος, με τα ανώτερα φιλανθρωπικά αίσθηματά, ήταν επίσης άριστος μουσικός. Η μουσική ήταν το καταφύγιό του, η μόνη ανάπαυσή του. Και πολλοί αναγνωρίζουν σ' αυτόν έναν από τους καλύτερους ερμηνευτές του Μπαχ.

Με τις εισπράξεις από τα κονσέρτα και τις διαλέξεις και από δωρεές, το Λαμπρενέ μεγάλωσε. Το λεπροκομείο έγινε παράρτημα ενός νοσοκομειακού κέντρου, από παρήλτο δωμάτιο, για την θεραπεία της φυματίωσης και της ελφάντιασως, στο οποίο επρόκειτο να προστεθεί γρήγορα μία χειρουργική κλινική κι' ένα χειρουργείο.

Σ' αυτό το νοσοκομειακό κέντρο, νοσηλεύονται διαρκώς 500 άρρωστοι και γίνονταν 1000 έγχειρήσεις τον χρόνο.

Φυσικά, ήταν ένα συγκρότημα από ξυλινές παράγκες, χωρίς τρεχούμενο νερό, που θυμίζει περισσότερο ένα αφρικανικό χωριό, παρά νοσοκομείο με σιδερένια κρεβάτια, ήσυχια και άρωμα αιθέρος.

Το άρωμα του Λαμπρενέ προερχόταν από τους σκίλους και τις κατσίκες του γειτονικού δάσους.

Οι νοσηλευόμενοι στο Λαμπρενέ ζούσαν οικγενειακά. Κάθε άρρωστος είχε το δικαίωμα να έγκρασταθεί στο νοσοκομείο με τους δικούς του. Ήταν, για τους λευκούς γιατρούς, ο μόνος τρόπος για να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των αφρικανικών φυλών, που, ως τότε, πίστευαν μόνον στα πνεύματα και στους μάγους.

Και, παρ' ότι τις έπιπαινε, ο Σβαϊτσερ αποφάσισε να περιποιήται τον κάθε άρρωστο ανάλογα με τις ανάγκες του κι' όχι σύμφωνα με τα κριτήρια ενός άλλου πολιτισμού. Αρκέσθηκε να θεραπεύει και να σώζει. Και το έκανε ως την ημέρα του θανάτου του, στα 1965, αφού προηγουμένως τιμήθηκε με το θραύριο Νόμπελ για την Ειρήνη.

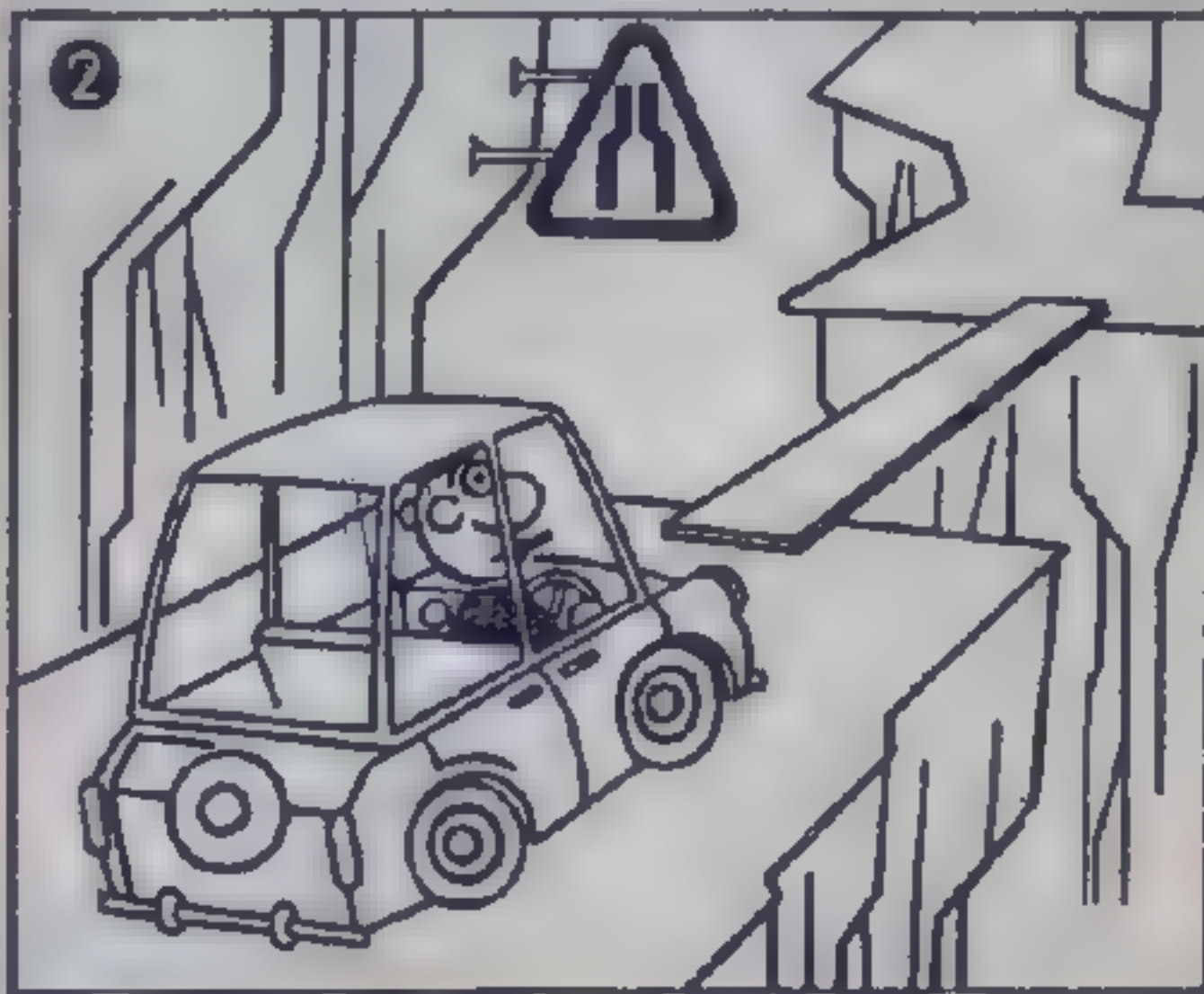
Βοηθούμενη από τον αρχίατρο Βάλτερ Μύντε, η κόρη του Άλμπερτ Σβαϊτσερ, η κυρία Ρένο Έχαρτ-Σβαϊτσερ, ανέλαβε τώρα την διεύθυνση μιας υγειονομικής ομάδας 35 μελών, αποτελούμενης αποκλειστικώς από Ιθελαντές, οι οποίοι εργάζονται για ένα συμβολικό μισθό.

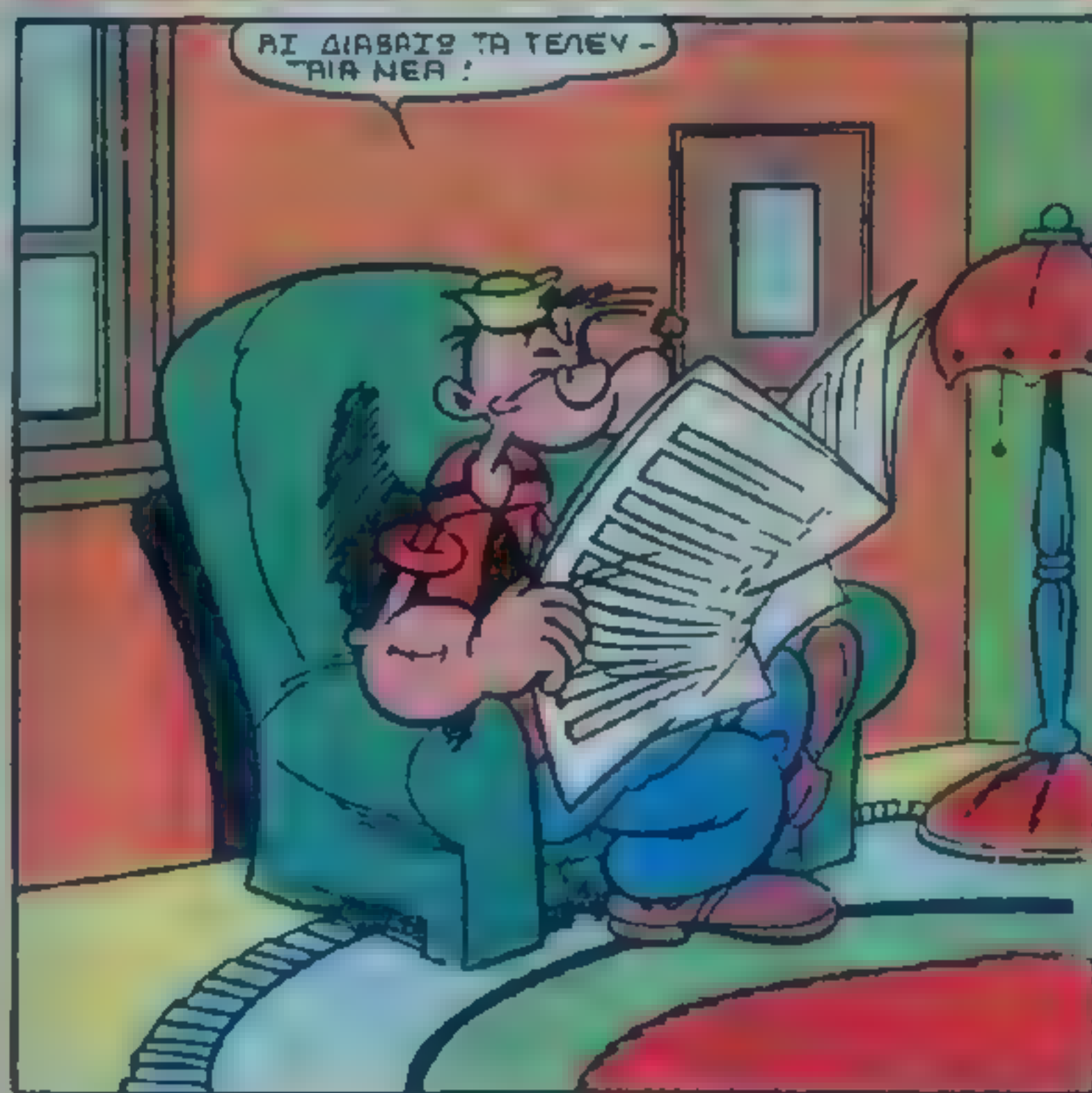
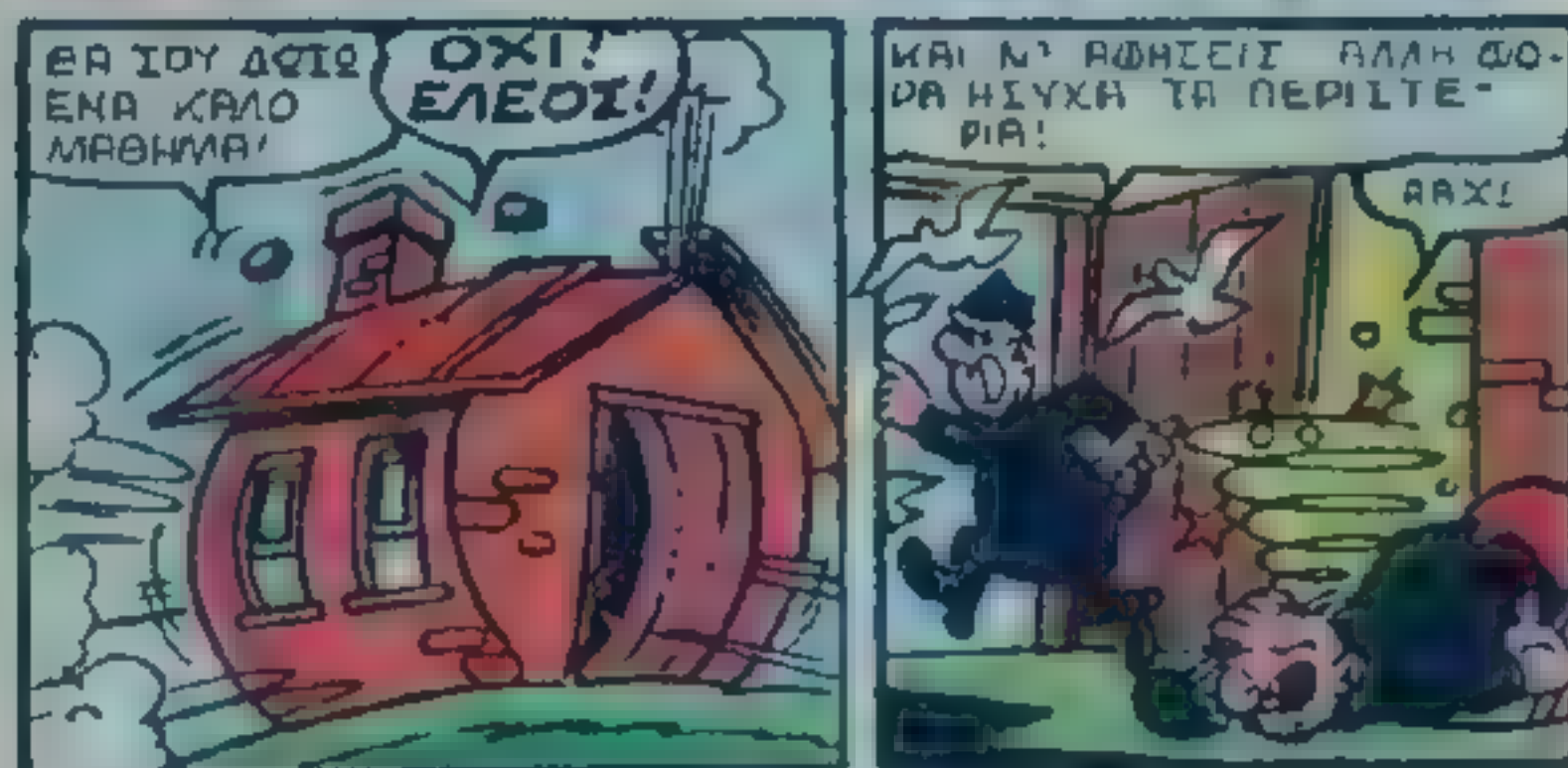
Δυστυχώς, η άσθενισή τους δεν μπορεί να αντισταθμίσει την γενική αδιαφορία. Και ο Γάλλος διευθυντής του νοσοκομείου έκανε μια έκκληση, στην οποία οπότε μιλάει: «Αντιμετωπίζουμε σοβαρή οικονομική κρίση».

Τό όνομα του Άλμπερτ Σβαϊτσερ είναι γνωστό σ' όλο τον κόσμο. Όπως και το όνομα του Λαμπρενέ. Αλλά αυτά τα ονόματα, που συμβολίζουν την ανθρωπινή αλληλεγγύη, κινδυνεύουν να ξεχασθούν.

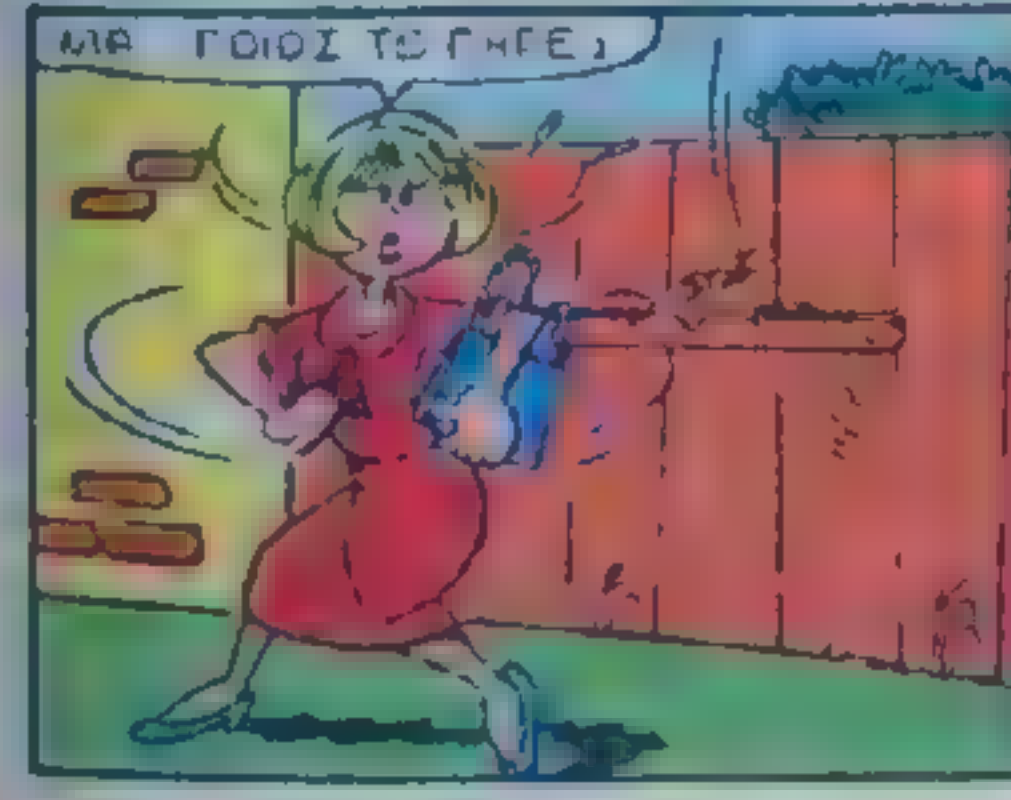
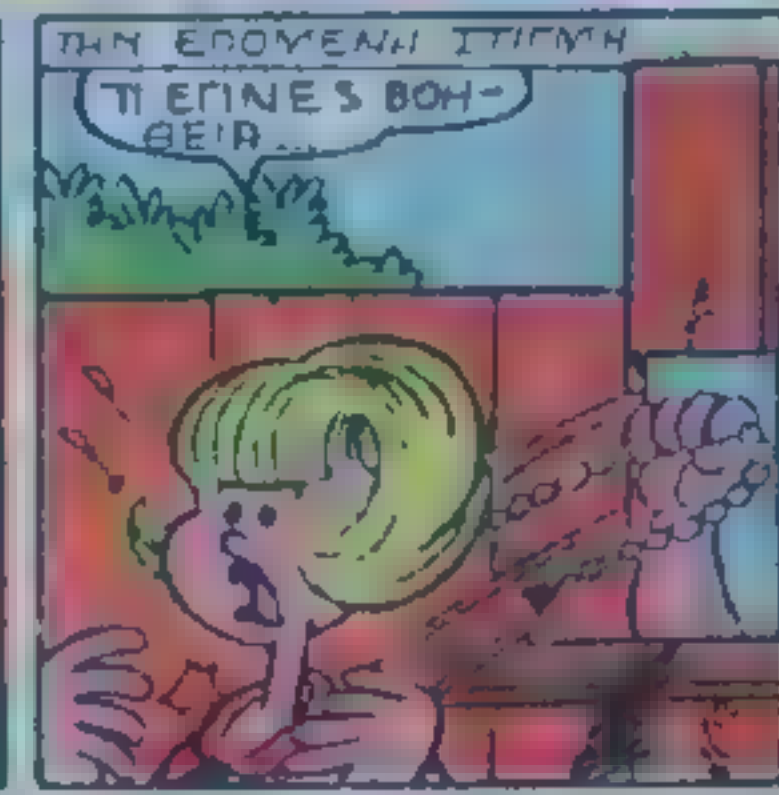
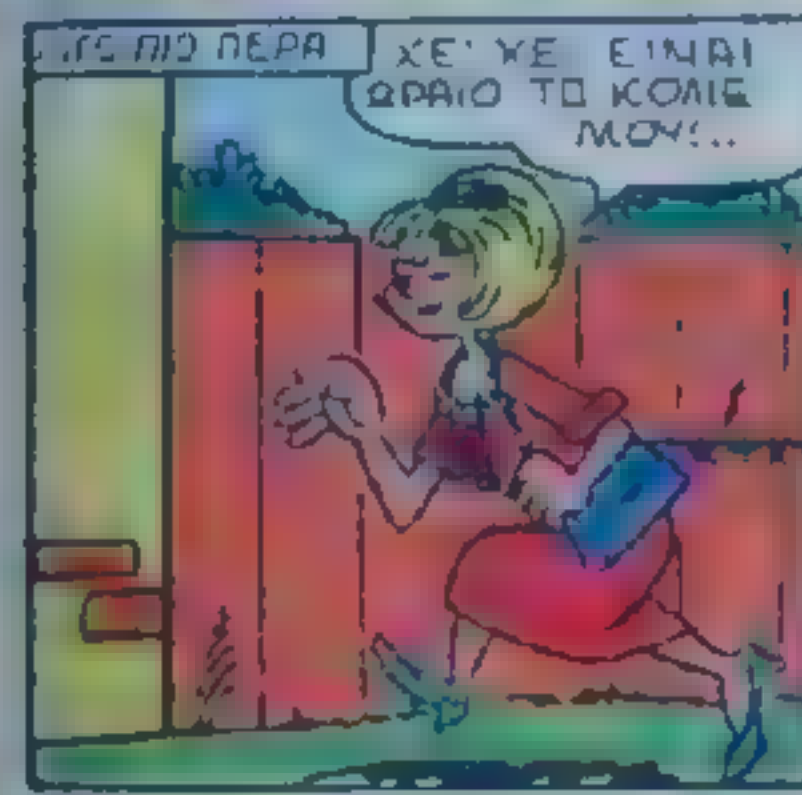
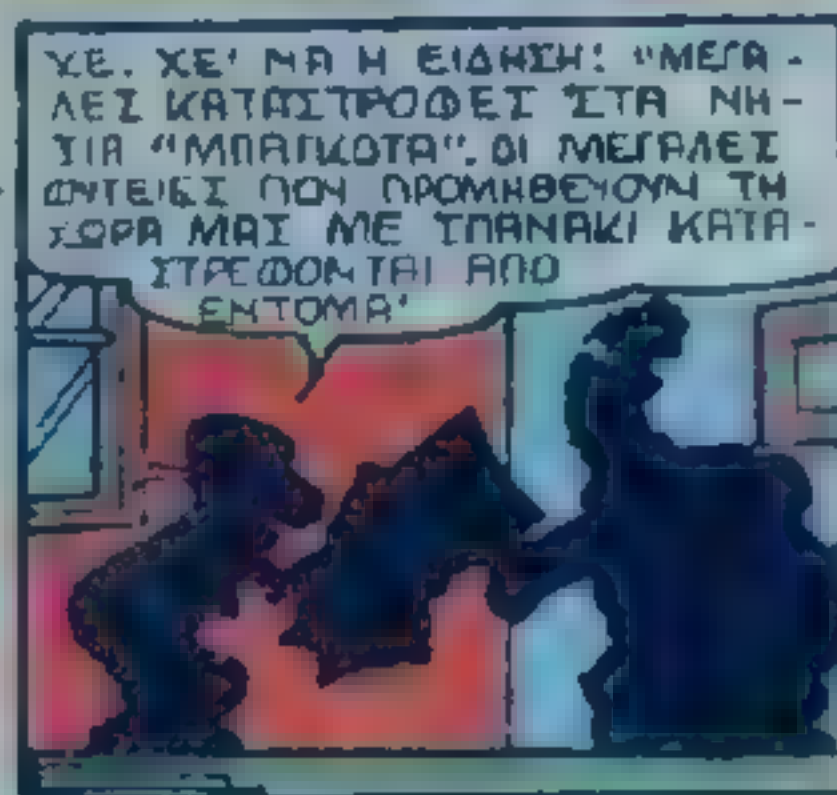
Η κυρία Έχαρτ-Σβαϊτσερ, συνεχίζει το έργο του πατέρα της ακολουθώντας τα ίχνη του. Αλλά δεν αρκεί αυτό. Ψευδάζεται η γενική συμμετοχή.

ΟΙ 8 ΔΙΑΦΟΡΕΣ !!

Ο ΜΠΡΟΥΤΟ ΚΙ' Η ΜΑΝΑ ΤΟΥ
Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΣΥΝΕΧΙΖΑΝ ΤΙΣ
ΛΗΙΤΕΙΕΣ...

ΧΕ! ΧΕ! ΑΥΤΟΙΣ ΕΙΝΑΙ Ο
ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ ΣΙΑΜΕΡ. ΤΟ
ΠΟΡΤΟΦΟΛΙΟ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ
ΓΕΜΑΤΟ!

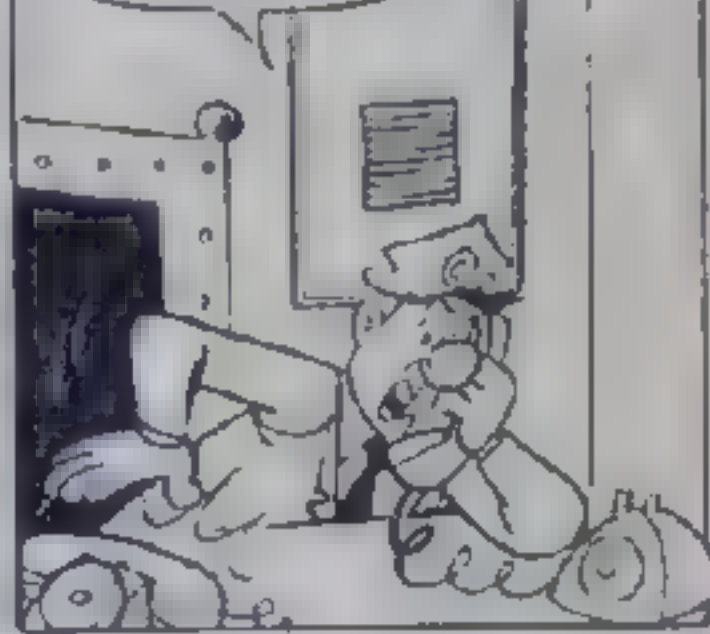

ΧΑ' ΧΑ' Μ' ΑΥΤΟ
ΤΟ ΠΕΝΟ ΘΑ ΓΙΝΕΙ
ΜΕ ΠΛΟΥΤΙΟ ΠΡΙΝ
ΝΥΧΤΟΣΙ!

ΚΑΙ ΘΑ ΕΞΕ-
ΚΟΥΡΑΙΤΟΥ
ΜΕ

ΤΙΣ ΙΔΙΕΣ ΛΗΙΤΕΥΑΝ ΚΑΙ
ΣΑΙ ΣΚΟΥΠ' ΑΝΙΣΤΕΥ-
ΤΟ!

ΤΙΣ ΜΕΤΑ Υ Ο ΠΛΟΥΤΙ
ΑΡΑΜΠΑ, ΚΑΡΑΜΠΑ! ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΤΑ-
ΣΕ ΓΡΗΓΟΡΑ ΣΤΑ ΜΗΛΙΑ ΠΑΓΧΟΤΑ
ΓΙΑ ΝΑ ΙΟΙΣ ΤΙΣ
ΦΥΤΕΙΣ!

ΑΝ ΚΑΤΑΙ ΠΡΑΘΟΥΝ, ΑΥΤΟ
ΘΑΝΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΠΑ
ΜΕΝΑ!

ΜΑ ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ... ΤΩΡΑ
ΟΥΤΟ ΤΟ ΙΚΕΦΤΟΜΑΙ ΔΕΝ
ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΘΑ ΤΑ
ΒΡΩ!

ΚΑΤΑΡΑ! ΣΤΗ ΒΙΑΣΥΝΗ ΜΟΥ ΝΑ
ΦΥΓΩ ΔΕΝ ΠΑΡΑ ΟΥΤΕ ΕΝΑ
ΧΑΡΤΗ ΤΙ ΛΑΚΟ!

ΤΩΡΑ ΒΡΙΣΚΟΜΑ ΣΤΗ
ΜΕΣΗ ΤΟΥ ΘΕΑΝΟΥ
ΚΑΙ ΔΕΝ ΑΠΟΜΕΝΕΙ
ΠΑΡΑ ΝΑ ΨΑΞΩ ΚΑΙ ΝΑ
ΤΑ ΒΡΩ ΣΤΗ ΤΥΧΗ!

ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΙ ΛΙΟ ΑΝΕ-
ΦΟΔΙΣΜΟ ΟΜΩΣ...

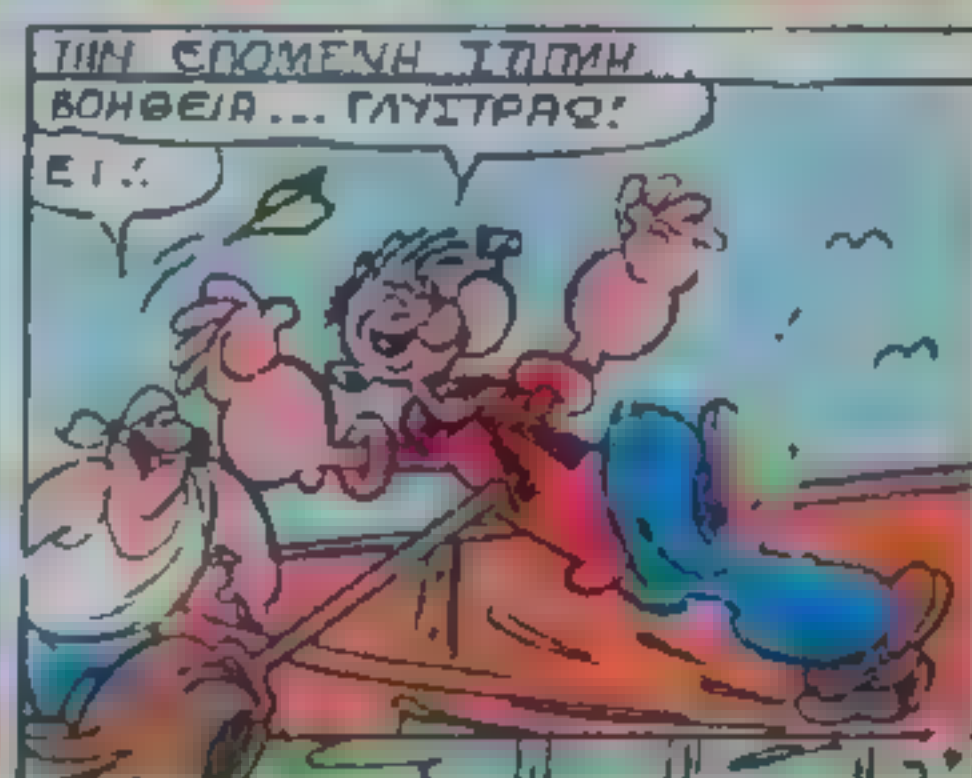

ΔΕΝ ΕΧΩ ΚΑΙΡΟ ΓΙΑ ΧΑΡΙΣΜΟ!

ΕΛΠΙΖΩ ΜΟΝΟΝΑ ΝΑ
ΠΗΓΑΙΝΩ ΚΑΛΑ; ΑΛΛΙΩΣ
ΓΗ ΘΑ ΚΑΝΩ.

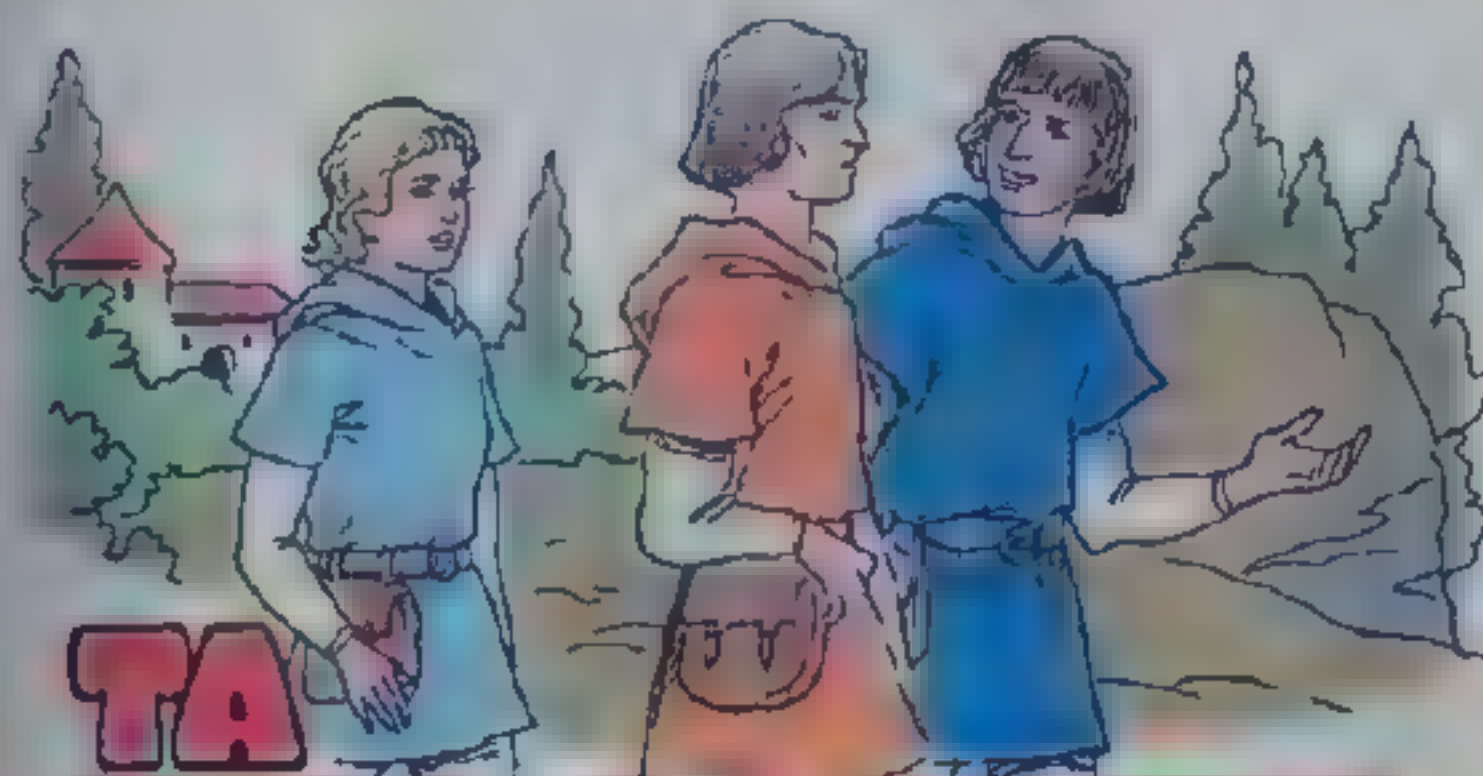

ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΔΕΛΦΙΑ

ΜΙΑ φορά κι' έναν και-
ρό, ήτανε ένας γέρος
πατέρας που ζούσε με
τὰ τρία αγόρια του:
τὸν Ἀλέξη, τὸν Μιχάλη καὶ
τὸν Λέοντα, στὸν μεγάλο πύρ-
γο τους, στὴ μέση ἑνὸς μεγά-
λου κάμπου, μακριὰ ἀπὸ πολι-
τείες καὶ χωριά.

Ἡ ζωὴ γιὰ τὰ τρία ἀδελφία
κύλαγε ἡσυχᾶ, μέχρι ποῦ μιὰ
μέρα τὰ κάλεσε ὁ πατέρας καὶ
τοὺς εἶπε:

— Ἀγαπητά μου παιδιά.
Ἐγὼ γέρασα πιά καὶ δὲν μπο-
ρῶ νὰ κουμαντάρω τὴν περιου-
σία μας. Γι' αὐτὸ θέλω νὰ δώ-
σω στὸν ἱκανώτερο τὰ ἀπέραν-
τα κτήματα πού κληρονόμησα
ἀπὸ τὸν πατέρα μου καὶ πού
τὰ εὗλαξα τόσα χρόνια ὅπως
τὰ πῆρα. Ἐπειδὴ ὁμως, δὲν εἶ-
μαι σίγουρος ποῖος ἀπὸ σᾶς ἔ-
χει ἀρκετὴ γνώσι γιὰ νὰ μπο-
ρέσει νὰ κρατήσῃ καὶ νὰ καλ-
λιεργήσῃ τὰ ἀπέραντα αὐτὰ
χωράφια χωρὶς τσακωμούς καὶ
καυῖες, θέλω πρῶτα, νὰ σᾶς
δοκιμάσω.

— Καὶ σὰν τί δοκιμασία θέ-
λεις νὰ μᾶς κάνῃς, πατέρα; ρώ-
τησε ὁ μεγαλύτερος γιὸς, ὁ
Ἀλέξης.

— Τίποτα σπουδαῖο, γιιέ
μου Ἀλέξη! εἶπε ὁ πατέρας.
Θέλω μόνο νὰ φυγετε ἀπὸ τὸν
πύργο μας καὶ νὰ τραβήξετε
γιὰ χώρες μακρινές. Μετὰ ἀπὸ
ἕνα χρόνον ἀκριβῶς νὰ ξαναγυ-
ρίσετε καὶ νὰ μοῦ φέрте ὅ,τι
νομίζεῖς ὁ καθένας σας, ὅτι εἶναι
τὸ πολὺτιμο καὶ ὅ,τι φέρνει τὴ
μεγαλύτερη εὐτυχία στὴ ζωὴ.

— Αὐτὸ μόνο ζητᾶς; ρώτη-
σε γελώντας ὁ μεσαῖος γιὸς, ὁ
Μιχάλης. Μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ
εὐκόλο.

— Τόσο τὸ καλὺτερο γὰρ
σένα, γιιέ μου, ἂν ὁρῃς τὴ
δοκιμασία εὐκόλη. Πάντως, νὰ
μὴν εἰσαι ποτε τόσο σ'γούρος
γι' αὐτὰ πού λές χωρὶς νὰ τὰ
σκέψῃς!

— Κι' ἐγὼ νομίζω, εἶπε ὁ
μεγάλος γιὸς ὁ Ἀλέξης ὅτι
αὐτὸ πού μᾶς ζητᾶς εἶναι εὐ-
κόλο.

— Για μένα, είπε τότε ο μικρότερος, ο Λεόντας, ή δοκιμασία, είναι πολύ δύσκολη και θα ήθελα να ζητήσω από τα δυο μεγαλύτερα αδέρφια μου να με βοηθήσουν γιατί είμαι ο μικρότερος και δεν ξέρω ούτε τα μισά απ' αυτούς.

— Καλά, θα σε βοηθήσουμε μικρέ! του είπαν με μία φωνή ο 'Αλέξης και ο Μιχάλης.

*

Σαν επερώσε, ο πατέρας έδωσε μαζί με τις τελευταίες του συμβουλές και από ένα σακκούλακι με φλουριά στο καθένα του παιδί και έφου τα απογασίρετσε ένα ένα χωριστά, ξεκίνησαν.

Στην αρχή, ο δρόμος ήταν εύκολος και όπως ήτανε ξεκούραστοι, περπατούσαν γρήγορα.

Όταν όμως, άρχισαν να ανηφορίζουν στην πλαγιά ενός βουνού, κουράστηκαν.

Λαχανιασμένος τότε ο 'Αλέξης, ο πρώτος, είπε:

Αδέρφια άσκετά περπατήσαμε, νομίζω ότι είναι καιρός, στο πρώτο χάνι που θα βρούμε να καθήσουμε να ξεκουραστούμε και να βρεθούμε τα γεύματά μας με λίγο κρασί, για να ξεδιψάσουμε.

— Πολύ ωραία ιδέα, αδελφέ μου! είπε ευχαριστημένος ο

Μιχάλης, ο δεύτερος. Στο πρώτο χάνι θα στοματιάσουμε, να φάμε, να πιούμε και να ξεκουραστούμε. Τί γνώμης έχεις και σύ, μικρέ,

— Εγώ, είπε ο Λεόντας, θα έλεγα να συνεχίσουμε τον δρόμο μας και να μην αρχίσουμε από τώρα τις στάσεις, γιατί θα φάμε όλα μας τα λεφτά

στα χάνια και θα πεθανούμε από την πείνα μέχρι να ξαναγυρίσουμε πίσω στον πύργο του πατέρα μας.

— Άκου να σου πω, είπε τότε ο μεγαλύτερος αδερφός, ο 'Αλέξης, αν δεν κάνεις ό,τι σου λέμε, θα σε παρατήσουμε.

— Καλά, αδέρφια, θα κάνω ό,τι μου λέτε, μη θυμώνετε!

Ύστερα από βέβαια λεπτά δρόμο συνάντησαν ένα χάνι και μπήκαν μέσα.

Ο 'Αλέξης και ο Μιχάλης, παράγγειλαν κρασί και φωνητά να πιούν και να χορτάσουν. Ο Λεόντας ήπιε λίγο νεράκι έφαγε ψωμί και τυρί και πήγε να κοιμηθεί στο σταύλο.

Την άλλη μέρα, σαν έσχε καλά, τα τρία αδέρφια ξανάρχισαν να περπατούν

Ο 'Αλέξης όμως και ο Μιχάλης, κουρασμένοι απ' το φαγοπότη της προηγουμένης μέρας, μόλις είδαν από μακριά τα τεκμήρια μιας μεγάλης πόλεως, είπαν:

— Δεν πάμε να ξεπροστάσουμε λίγο σε καμιά ταβέρνα αυτής της πολιτείας, για να μπορέσουμε έπειτα, ξεκούραστοι, να συνεχίσουμε τον δρόμο μας; Τί λες κι' εσύ, μικρέ;

— Δεν λέω τίποτα, αδέρφια μου, να μη σ'ας στενοχωρήσω! Σκεφθήτε μόνο αν αυτό που κάνετε είναι σωστό ή όχι.

— Μην άνησυχής! είπαν τα δυο αδέρφια.

Σαν έφτασαν λοιπόν, στην μεγάλη πολιτεία, μπήκαν σε μία ταβέρνα. Ο 'Αλέξης και ο Μιχάλης άρχισαν να τρώνε και να πίνουν, ενώ ο Λεόντας όφου έφαγε έλιές και ψωμί και ήπιε

λίγο νερό, πήγε να ξεκουραστεί στον σταύλο της ταβέρνας.

Όταν λοιπόν, ο Λεόντας πήγε να ξεκουραστεί και τα δυο μεγαλύτερα αδέρφια του έμειναν μόνα τους, ο 'Αλέξης είπε στον Μιχάλη

— Άκουσε, αδερφέ μου. Τα χρηματά μας τελειώνουν και άκομα δεν δρόκαμε αυτό που μας ζήτησε ο πατέρας μας.

Σκέφτηκα, λοιπόν, να κλεψουμε το σακκούλι με τα φλουριά του μικρού μας αδερφού, που τόχει ακόμα σχεδόν γεμάτο και έπειτα να τον αφήσουμε κα' να φύγουμε πριν προλάβει να μας παρή χαμπάρι.

— Καί, τί θα πούμε στον πατέρα μας, σαν θα γυρίσουμε πίσω, χωρίς τον αδερφό μας; ρώτησε ο Μιχάλης.

— Γι' αυτό, σκάς, καημένε, θα πούμε πως δεν έβρε αϊτό που του λέγαμε και μαάλιστα ό,τι μία μέρα σπκώθηκε κι' έφυγε, χωρίς να μας πη που παει

— Μπράβο! συμφώνησε κι' ο Μιχάλης.

Έτσι κι' έκαναν: Σαν νύχτωσε, μπήκαν στο σταύλο που κοιμόταν ο Λεόντας, του πήραν το σακκούλακι με τα φλουριά και έγιναν άφαντοι...

*

Σαν βγήκε ο ήλιος και έμπησε ο Λεόντας, έφαγε για το σακκούλακι με τα χρήματα, έφαγε για τ' αδέρφια του, με το κακόν

Απογοητεύτηκε λοιπόν, γιατί κατάλαβε πως τ' αδέρφια του, αφού τον έκλεψαν, τον πα-

ράτησαν και άρχισε τότε τα κλάματα στη μέση του δρόμου.

Τα κλάματά του όμως, τράβηξαν την προσοχή ενός γέρου φτωχού με άσπρη γενειάδα και κουρελιασμένα ρούχα, που τον πλησίασε και του είπε:

— Τί έχεις, παιδί μου,

— Τί να έχω, παππούλη, απάντησε ο Λεόντας.

Και του διηγήθηκε όλη την ιστορία.

— Άκουσε, παιδί μου, του είπε ο γέρος. Κι' εγώ, κάποτε, ήμουν νέος και πλούσιος. Έπειδή όμως είχα καλή καρδιά, φτώχυνα και γέρασα χωρίς να μου δει κανείς πιά σημασία.

Έχω περάσει πολλά βάσανα στην ζωή μου και καταλαβαίνω τον πόνο σου. Θα σου δώσω λοιπόν, μία συμβουλή: Μην κρατήσεις κακία στα αδέρφια σου. Φρόντισε να πιάσεις με δουλειά και σαν μαζέψεις άρκετά χρήματα, Ύστερα ψάξε να δρής τ' αδέρφια σου, για να γυρίσετε και οι τρεις μαζί στον πατέρα σας. Γι' αυτό, τ' αδέρφια σου, όπως μου διηγήθηκες σίγουρα θα καταντήσουν ζητάνοι από την άμνησσύνη τους και μόνο εσύ θα μπορέσεις να τα σώσεις.

Άρξαν τα λόγια του σοφού γέροντα στον Λεόντα. Έπιασε δουλειά σαν στρατιώτης στην φρουρά του άρχοντα της πόλεως. Σιγά-σιγά, με την καλή του καρδιά και την έξυπνάδα του κέρδισε την αγάπη και την εμπιστοσύνη του άρχοντα, που τον έκανε αξιωματικό.

Οι μέρες και οι μήνες πέρασαν και ο Λεόντας είχε απο-

ετήρει χρήματα και δύναμι και ήταν ένας από τους καλύτερους αξιωματικούς της φρουράς

★

Μιά μέρα του χειμώνα, παύ χιόνιζε κι' έκανε κρύο πολύ, ένας στρατιώτης παρουσιάστηκε μπροστά στον Λέοντα και του είπε

— 'Αξιωματικέ μου δοηκα πριν από λίγη ώρα δυο μισολιγ' αρουμους ζητιάνους έξω απ' το κάστρο της πόλεως που έλεγαν πως σας έρωσαν 'Εγώ δεν τους επέτρεψα και τους εκλείσα στη φυλακή 'Επε δὴ όμως, επέμεναν πως σὰς γνωρίζουν, ήρθα εδώ να σας ρωτήσω τί να τους κάνω. Να τους φέρω να τους δητε ή να τους αφήσω στη φυλακή.

— Φερ' τους εδώ στρατιώτη, είπε παραγμένος ο Λέοντας που υπαίτιζε ότι οι δυο ζητιάνοι θά ήταν τὰ αδέρφια του

— Μαλιστα! είπε ο στρατιώτης κι' έφυγε

Πραγματικά, οι δυο ζητιάνοι που του έφερε ο στρατιώτης ήταν τ' αδέρφια του.

Μόλις ο Λέοντας τους είδε, τους λυπήθηκε, είπε να τους πλύνουν, να τους δώσουν ρούχα και μπόλικο φαγητό. Και όταν συνήλθαν τους είπε:

— 'Αδέρφια, γὰ το κακό που μου κάνατε, δεν σας κρατώ κακία 'Εμπρός, λοπόν, τώ

ρα και οι τρεις, μονοιασμένοι, να πάμε στον πατέρα μας, γιατί πέρασαν παραπάνω από τρία χρόνια που λείπουμε

Πραγματικά, πήγαν στον πατέρα τους, που όταν τους είδε γάργαρε πάρα πολύ, αλλά δεν λησύνθηκε να ρωτήσει καθένα χωριστά:

— 'Εσύ, παιδί μου 'Αλέξη, μπορούσες να μου φέρεις αυτό του σου ζήτησα,

— 'Όχι, πατέρα, είπε ο 'Αλέξης και κοκκίνισε από ντροπή

— Ούτε εγώ διάστικε να πη ο μεσαίος γιός

— Και σύ, μικρό μου γιό, Λέοντα τί μου έφερες;

— 'Εγώ, πατέρα, είπε ο μικρός Λέοντας, έφερα τὰ αδέρφια μου!

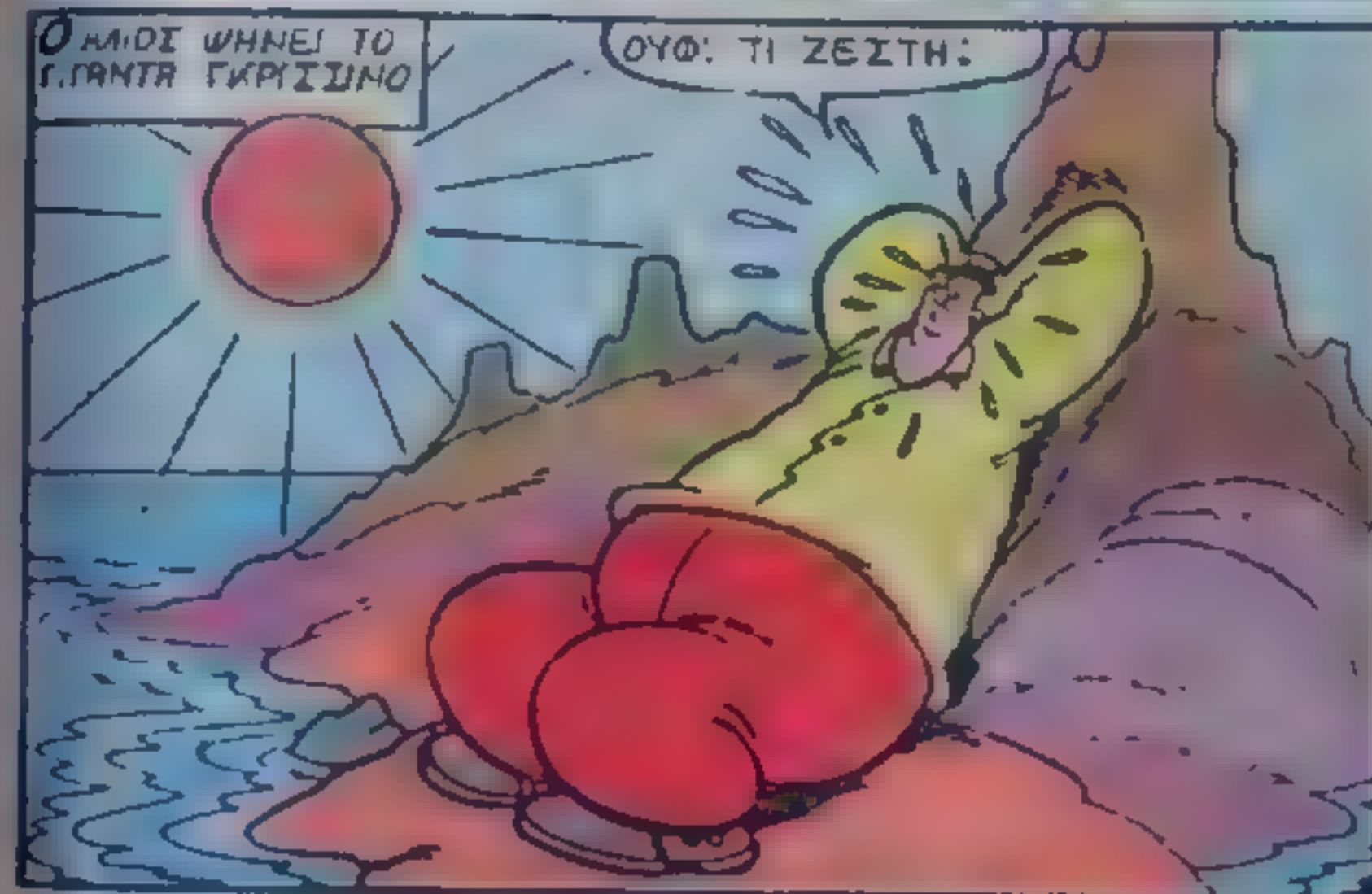
— Παδί μου, σέ σένα θ' αφήσω τὰ άπεράντα κτήματά μου, γιατί μου έφερες αυτό που είναι τὸ πιο πολύτιμο: Τὸ καλό όνομα, τὴν προκοπή σου, και αυτό που φέρνει τὴν μεγαλύτερη εὐτυχία στη ζωή: 'Εσωσες τὰ δυο αδέρφια σου!

'Ετσι, ο Λέοντας κληρονόμησε τὰ άπεράντα κτήματα του πατέρα του, παραιτήθηκε από τὸ στρατό, και μαζί με τὰ δυο αδέρφια του, άρχισε να καλλιεργῇ τὸ διός του. 'Από τὰ χρήματα που κέρδιζε ἔδινε τὰ μισά στ' αδέρφια του, γιὰ να ζούν πλουσιοπάροχα. Και πέρασαν αυτοί καλά κι' δυεῖς καλύτερα.

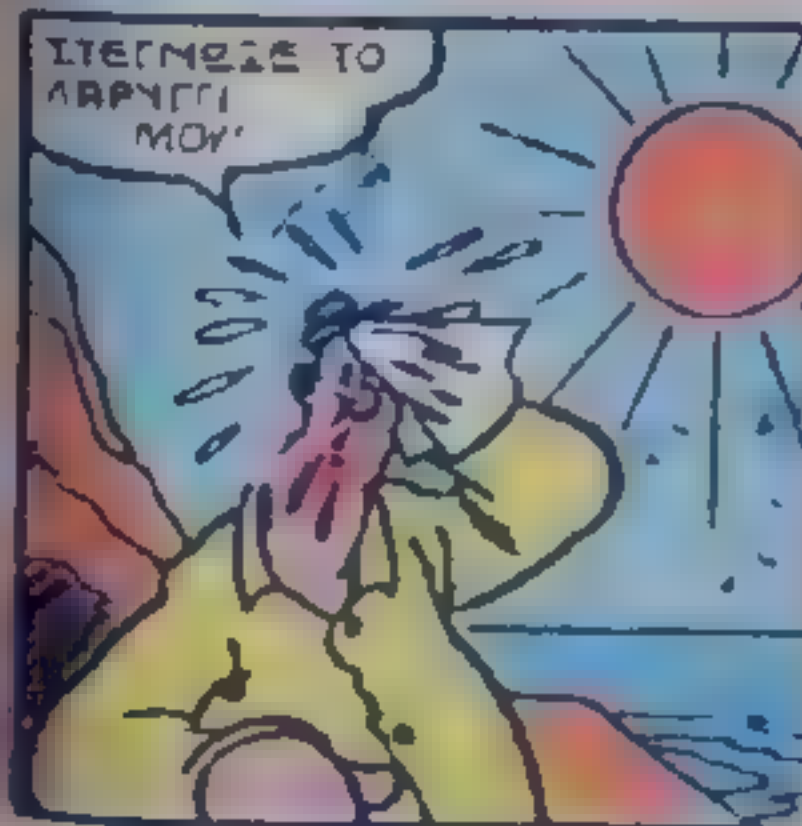
ΜΙΑ ΠΗΓΗ ΝΕΡΟΥ!

Ο ΛΕΩΝΤΑΣ ΨΗΝΕΙ ΤΟ ΓΙΓΑΝΤΑ ΓΚΡΙΣΣΙΝΟ

ΟΥΦ! ΤΙ ΖΕΣΤΗ!

ΣΤΕΓΝΕΣΕ ΤΟ ΑΡΥΓΓΙ ΜΟΥ!

ΤΑΣ ΝΑ ΠΙΩ ΛΙΓΟ ΝΕΡΟ ΑΠ' ΤΗΝ ΠΗΓΗ...

